Kekik Kokulu sevda

Osman Alagöz

Kekik Kokulu sevda

Osman Alagöz

Kekik Kokulu sevda

Osman Alagöz

İstanbul / 2003

KAYNAK YAYINLARI©

Kekik Kokulu Sevda

Yayın Numarası: 99 ISBN: 975-8775-14-6

ADRES: Bulgurlu Mahallesi Bağlar Caddesi No: 5 34696
Tel: 0(216) 522 11 88 Fax: 0(216) 522 11 99
Üsküdar/İstanbul
http://www.isikyayinlari.com

BASKI: ÇAĞLAYAN A.Ş.
Sarnıç Yolu No: 7 35410 Gaziemir/İzmir
Tel: 0(232) 252 20 97/98

İÇİNDEKİLER

Kekik Kokulu Sevda........................ 9
Benim Vasiyetim........................ 19
Hediyen Eksik Olmasın.................. 25
Yalnızlığın Kollarında................. 35
Sütçü İmam............................. 41
Senin Yerin............................ 49
Gamzeli Yıldız......................... 57
Şefaat Umudum.......................... 67
Ustam, Kolay Gelsin!................... 75
Umudun Renkleri........................ 81
Hayallerinin Yorgunuyum................ 89
Yaşanmadan Bilinmez Ki................. 95
Çocuk ve Yıldız....................... 101
Gül Sağanağı Gibi..................... 105
Ve Üç Nokta........................... 109

Gönlüme, sevda yüklü gönüllerinin
ilhamını akıtan anne ve babama...

KEKİK KOKULU SEVDA

"Aşkı taşıyan her kalbin muhkem olduğunu zannediyordum oysa. Meğer aşk, indiği kalbi ihya ediyordu ya, ihya edemezse yok ediyordu. Kazasız belasız kurtulmanın imkanı yoktu."

Nazan Bekiroğlu

Işıl ışıl bir ilkbahar günüydü...

Güneş, Keklik Dağının üstünde mağrur bir hükümdar gibi durmaktaydı. Tabiat, en soylu renklerle bezenmek için güneşe bağrını açmış... Bir kış boyu elbiselerinden sıyrılmış olan ağaçlar, yeniden yeşermenin sevinciyle şen şakrak... Yeşilliğini yaz kış kaybetmeyen çam ağaçları, elbiselerden elbise beğenircesine yeşilin bir başka tonunu seçmeye hazırlanıyor.

Lâverlerin İbrahim, ilkbahar güneşinin sıcaklığını vücudunda hissetmenin lezzetiyle mahmur... Bir zamanlar rüzgârın gücüyle çalışan, şimdilerde ise bir harabe olan yel değirmeninin üstüne çıkmış, orada güneşleniyordu. Hafiften esen ilkbahar rüzgârının, beraberinde getirdiği çam ve kekik kokuları ruhunu okşuyor, onu sükûnete çağırıyordu.

Yel değirmeninin önündeki bağın yarısını kazmış, diğer yarısını da öğleden sonraya bırakmıştı. Yemeğini yedikten sonra yel değirmeninin üstüne çıkmış, hayal âlemine dalmıştı.

Bağrında hayalleriyle büyüttüğü sevdayı, vuslat ateşiyle renklendiriyordu.

Sevdanın rengi, ateş kırmızısına yakın duruyordu...

Gözüağcaların Ökkeş, "Bizim bağları kazarsan, kızım Ayşe'yi sana veririm." demişti. Önceleri utanır gibi olmuştu. Delikanlılığa yakışır mıydı karşılık bekleyerek iş yapmak? Hele bu karşılık bir sevda için olursa...

Karlar dayanamaz ilkbahar güneşinin o munis çehresine. Damarları kurumaya yüz tutan su kaynakları; dağların, güneşin hatırına cömertlik yapıp kar sularını salıvermesiyle dolardı.

Bahar eritti karları, cemre toprağa düştü. Günler büyüttü bir sevdayı yağız bir delikanlının bağrında; yüreklere cemre düştü, bir kor düştü aşk ateşinden.

Rüyasına Aslı'sını misafir eden Keremlere döndü İbrahim. Her gece başını yastığa koyduğunda, Ayşe'nin hayali belirir oldu. Yastığın kenarındaki işlemeleri, Ayşe'nin kâkülleridir diye okşadı. Bazı geceler rüyasında göremezdi Ayşe'sini. Gözlerin istirahata çekilmediği demlerde, rüyalar çalmazdı kapıyı.

Yüreğinin en kuytu köşesinde bir aşkı sallardı nazlı bir bebek gibi. Yanık türküler söylerdi, yanardı yüreği.

Yattığı odada kınalı bir kekliği vardı, onunla dertleşirdi. Ayşe'sinin güzelliğini anlatırdı ona. "Yürüyüşü senin yürüyüşünden de güzel; ama sakın kıskanma Ayşe'mi. Ah, bir bilsen, taze bir hilâli andıran kaşları hançer gibi nasıl batıyor yüreğime... Hem Ayşe'min de elleri kınalı, siz iyi arkadaş olursunuz onunla." derdi.

...

Ceyhan'ın coşkun akışına takıldı İbrahim'in gözleri.

"Nereye bu coşkulu akış? Bu deli divane ırmak da mı sevdiğine gidiyor ne?" diye söylendi.

Kendi de iş bitiminde eve dönerken, âdeta toprak ayaklarının altından kaymıyor muydu! Belki yine Ayşe'mi pınar başında görür de kınalı elinden bir tas su içerim diye hayal etmiyor muydu!

Ceyhan'a her bakışta, taş köprünün alt tarafındaki İkizkaya'yı uzun uzun seyrederdi.

Bir aşk hikâyesinin hazin hatırası olan İkizkaya'ya hayrandı...

"Allah'ım, nasıl bir sevda ki onların sevdası, ayırmadın aşka adanmış iki yüreği!" der dururdu.

Kara sevdaya tutulmuş iki gencin evlenmesini aileleri istememiş. Onlar da bir gün taş köprüden bırakmışlar kendilerini Ceyhan'ın sularına. Sevda büyüten bedenlerini, aşkın gözyaşıyla yıkanan yüreklerini bir de Ceyhan'ın serin sularında yıkamışlar.

Ve demişler:

"Allah'ım, bizim kavuşmamızı istemeyenlere gerçek sevgimizi göster... Uğruna canımızı bile feda ettiğimiz sevdamızı bir kaya eyle. Ve bu nehirden sular aktıkça anılsın adlarımız."

Halkın dilinde dolaşan, anlatıldıkça büyüsü artan bir efsane olmuştu artık bu aşk hikâyesi.

İbrahim, ikizkayaya baktıkça kendinden geçerdi.

"Günahsız yaşanmış ne sevdalar varmış!"

Hep bu sözü söylerdi o güzelim aşka imrenerek. Tekrar kendi dünyasına döndü.

"Kar beyazı sevdalar, acep bana da nasip olur mu? Hiç kirlenmemiş ve çiğnenmemiş... Gururu incinmemiş asil ve toy atlar gibi..."

Ayşe'ye olan aşkı bazen bir kor parçası, bazen bir kar tanesi... Yanar yanar da alev olur o kor parçası. Büyür büyür de bir çığ olur o kar tanesi. Yüreğinin yamaçlarında beslediği kardelen bakışlı sevdası serpilir gelişirdi.

...

Hafiften esen bir rüzgâr, çamların dallarını okşuyordu. Keklik Dağının yamaçlarından, ruha iksir olan

kekik kokularını getiriyordu. Kekik kokuları arasında bir kekliğin hüzün dolu sesi vadide yankılanıyordu...

İbrahim, yel değirmeninden aşağı indi. Bağın yarım kalan kısmını da kazdı. Suyunu almış ve güneşle biraz daha kendine gelmiş olan toprak çok rahat kazılıyordu. Kazmayı toprağın bağrına her indirişte Ferhat gibi görürdü kendini İbrahim.

Ferhat, Şirin'ine kavuşmak için dağları nasıl kazmışsa, kendisi de Ayşe'sine kavuşmak için öyle kazıyordu bağları. Toprağın suya kanmış yarıklarından sevda akıtıyordu yüreğine. Alev alev yanan yüreğine sevda yağmurları yağdırıyordu.

Güneş, yorgun bir günün ardından, karşı dağlara sırtını dayamış, 'elveda' şarkıları mırıldanırken, acemi ama bir o kadar da samimî âşığa içten içe gülüyordu. Dağlar kızıllığa bürünmüştü. Asırlık çamların gölgesi bağa düşüyordu...

İbrahim, işlerini bitirdikten sonra yola koyuldu. Başı her zamanki gibi önünde ve gözlerinde Ayşe'sinin hayali... Attığı her adım köyüne, köyün gül yüzlü güzeli Ayşe'sine götürüyordu İbrahim'i.

Güneşin kızıllığı sinmiş bulutlarda Ayşe'yi hayal ederdi. Bulutları kirpikleriyle tarardı. Ayşe'nin saçlarını okşardı gözleri, bulutları okşardı.

Elmacık köyünün girişinde, her zaman duymaya alıştığı çoban köpeklerinin güven veren havlamaları karşıladı İbrahim'i. Köyünün dar ve tozlu sokaklarında, karşılaştığı herkese selâm verdi; hal ve hatırlarını sordu.

Köyde herkes İbrahim'i severdi. Pehlivanlığı da vardı. Annesi, pehlivanlığın simgesi kırmızı kurdeleyi dikmişti yeleğinin sol tarafına. Yiğitlik, dürüstlük olarak bilinirdi elbisede çapraz duran kırmızı kurdele. Başka köylerde yapılan karakucak güreşlerine mutlaka İbrahim'i götürürlerdi.

Evine yaklaştıkça İbrahim açlığını daha fazla hissetmeye başladı. Onun bu açlığını ancak annesinin o güzelim yemekleri giderirdi. Tereyağlı bulgur pilavı ve nane kokulu sıcacık tarhana çorbası... Hele misafir geldiğinde yaptığı içliköfteler...

Bu duygularla girdi avludan içeri...

Annesi mutfakta değildi. Yemek kokuları da gemliyordu. Annesinin yemenileri kapının önünde duruyordu. Bir tuhaflık sezdi. Birkaç gün önce sobasını kaldırdıkları oturma odasına girdi yarı ürkek.

Pencerenin önünde dalgın dalgın oturuyordu Hatice kadın. Kapının açılmasıyla başını hafiften çevirdi. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Oğlunu karşısında görünce oturduğu yerden kalkıp, "Oğlum!" diyerek atıldı boynuna. "Gözüağcalar hain çıktı oğlum! 'İbrahim, kızımızdan ümidini kessin, ona vermeyeceğiz Ayşe'yi!' diyorlar. Madem kızlarını vermeyeceklerdi, ne diye heveslendirdiler bizi? Kimsemiz yok diye gönül mü eğlendirirler bizimle oğul?"

Sanki toprak dam, İbrahim'in üstüne çöküyordu. Kütüklerin altında eziliyor, toprağa karışıyor gibiydi İbrahim. Nefesi daralıyor, boğulacak gibi oluyordu... Bağırmak istedi, bağıramadı... Ağlamak istedi, ağlayamadı. Duygularını açığa vurmasına geçit vermedi sevda bulutları... Utandı annesinin yanında ağlamaktan. Yakıştıramadı kendine...

En karmaşık duyguların kollarında gelgitler yaşadı...

"Ayşe'm, elleri kınalı, kekik kokulu sevdiğim! Rüyalarımın dolunay yüzlü güzeli! Sen nasıl başkasına yâr olabilirsin? Sen benim sevdiğimsin... Yakışır mı sana, ardında yaralı bir yürek bırakmak?"

Annesini öylece bıraktı...

"Ağlama anam, ağlama! Ayşe senin gelinin..."

Bitiremedi sözünü, kelimeler boğazında düğümlendi. Tıkandı, ağlamaklı bir hâl aldı çehresi.

Hızla kapıdan çıktı...

Avludan sert adımlarla geçti... Kızgın, hırçın, soluk soluğa... Gözüağcaların oymağına doğru yürümeye başladı. Ne kadar yürüdü, nasıl yürüdü kendi de bilemedi. Ayşe'nin annesini gördü kapıda.

"Döndü Bacı, Ökkeş Emmi yok mu evde?"

Yüzü kızarmıştı Döndü Bacının. Utangaçlık perde perdeydi yüzünde. "Harmandadır oğul." diyebildi. İbrahim, harman yerine doğru yol aldı.

Ökkeş, İbrahim'in gelişine sevinmemişti...

Kalp atışları artmış, nefes alış verişleri hızlanmıştı İbrahim'in. Zor konuşuyordu; fakat kelimeler kurşun gibi sıcaktı...

"Yakıştı mı emmi? Verilen sözden dönüldüğü nerede görülmüş? Hangi kitapta yazar? Hani bütün bağları kazacaktım da Ayşe benim olacaktı? Beni bir kara sevdaya ittin Ökkeş Emmi, yakışmadı sana! Yakışmadı..."

Taş kesilmişti Ökkeş. Gül bitirmekten uzak gönül toprağında, sadece dikenler vardı... Utanç gömleğinden sıyrılmış kelimelerle konuştu:

"İbrahim, var git yoluna, o iş bitti. Ben sana öylesine demiştim Ayşe'yi sana veririm diye. Sen Ayşe'yi unut, ben sana kızımı vermem. Sen mutlu edemezsin kızımı... Kimin kimsen yok, malın mülkün yok. Rençpersin, doğru düzgün bir işin bile yok."

Nice pehlivanlarla karşılaşmıştı da İbrahim, kendini bu kadar çaresiz ve güçsüz hissetmemişti. İnsanın böylesine nâmerdini hiç görmemişti. Hüzün çöreklendi yüreğine...

Ya Ayşe, o ne diyordu buna? Yoksa o da mı dünya malından bahsediyor, yetim olduğu için bu işin olmayacağını düşünüyordu?

Öyle düşünmezdi Ayşe'si... Ya düşünüyorsa? İşte o zaman gerçekten yetim olurdu, hem de aşk yetimi...

"Var git yoluna, var git yoluna! Git, giiiiit!.."

Kulaklarında uğuldayan bu ses, yel değirmeninin içindeki uğultular, yankılar gibi... Harabe bir gönlün yankısı... Kulaklar çınlamakta, vicdanlar paslı...

Yürümüyor, koşuyordu İbrahim. Köyün dışına çıktı.

Uzaktan, evlerde yanan gaz lambalarının ışığı belli belirsiz görünüyordu.

Yıldızlar durgun ve suskundu ... Ve gece, sükûtu koynunda besliyordu...

Bir hafta öncesinde Ayşe'sine çiğdem topladığı bayırdan yürüyordu. Taç yapmıştı çiğdemlerden, bir de gerdanlık... Hediye etmişti Ayşe'sine, yüreğini hediye etmişti bir çiğdem çiçeğinde.

Şimdi ayağının altında ezilen çiğdemler gibi, yaralı bir yüreği vardı. Kekiklerin kokusu daha bir hüzün doluydu. Sevda kokmuyordu kekikler, Ayşe kokmuyordu.

Dağ lalesi ezildi yemenilerinin altında, aşkına fal baktığı papatyalar ezildi.

Umudu tüketti bir kekliğin yanık sesi.

Kan ter içinde yel değirmenine vardı...

Çam ağaçlarından utanmadan, kendisine tuhaf tuhaf bakan dolunaya aldırmadan ağladı.

Hafiften bir yağmur başladı. Perişan ruhunun aynası dağınık saçlarından sular süzülüyordu. Gözlerinden Ceyhan'ın coşkun akışını andıran gözyaşları aktı... Aşkı, Ceyhan'ın içindeki İkizkaya gibi taş bağladı yüreğinde.

Gece boyunca ağladı. Gözlerinde akacak yaş kalmamıştı. Kan rengine dönmüş bir çift göz, tuhaf bir hâl almış yağız bir çehre...

Seher vaktinde keklikler yanık bir feryada başladı...

Güneş, kızıllığını önden yollamış, İbrahim ateşler içinde. Yetim, hüzün dolu bir yiğit, garip bir sevdanın ateşiyle yanmakta...

O gece hiç uyumamıştı... Düşünce harmanında savrulup durmuştu duyguları.

Her köşesine sevdasını ve aşkını astığı yıldızlar yüreğine saplandı...

Ve şimdi mahzun bir derviş gibi ağır adımlarla köyün yolunu tutuyordu...

Keklik Dağından gelen keklik seslerini duymadı. Dağ menekşesinin ve sevda kokan kekiğin kokusunu hissetmedi. Köyün girişinde Çoban Ömer'in köpeklerinin havlaması dikkatini çekmedi, Çoban Ömer'e selâm vermedi.

Bütün gece oğlunu merak edip, hiç uyuyamayan Hatice kadın, İbrahim'i perişan halde görünce bir çığlık kopardı. Yürekleri dağlayan bir feryada başladı.

Donuktu İbrahim'in bakışları... Annesinin ağlamasını seyrediyordu, sessiz, anlamsız ve tepkisiz...

Ve Nemrut ruhlu insanların yaktığı aşk ateşiyle yanan, vefasızlık mancınığıyla ayrılık ateşine atılan İbrahim, Elmacık Köyünün yiğit ve yağız delikanlısı, artık köyün "deli" İbrahim'iydi.

O günden sonra Leyla'nın meftunu Mecnun'dan öte cinnet geçirdi. Günlerce köye gelmedi, eve dönmedi. Keklik Dağını mekan tuttu, kekliklerin günahsız aşklarını dinledi, vadi boyunca yankılanan ötüşlerinde. Gözleri Ayşe'nin gözlerine benzeyen sürmeli ceylanlar ürkmez oldu İbrahim'den.

...

Yıllar geçtikçe aşka adanmış bir yüreğin hırçın dalgalanmaları da durulmuştu. Aşk ateşi maziye ait hatı-

ralarla yer yer alevlense de, hayat kendi kurallarını işletmeye devam ediyordu.

Gün geldi, İbrahim de evlendi, çoluk çocuğa karıştı. Aşk yarası silinmez izler bıraksa da yüreğinde, yeni yorumlarla yaşanan zamana bir anlam yüklenmekteydi.

***

Ve ben, masamdaki kalemliğin içinde, köyümün o güzelim yaylalarından getirdiğim bir demet kekik, İbrahim dedemi anlatıyorum. Deli İbrahim'in hikayesini yazıyorum.

Yüreğim buruk...

Keşke dedemin o "günahsız aşkını" çiğdem topladığı; dağ menekşesi ve kekik kokladığı, keklik sesi dinlediği yaylalarda, yel değirmeninde yazabilseydim...

BENİM VASİYETİM

"Ülkesi sonsuzluk olan yüreğin de kendine özgü vasiyetleri vardır."

Balzac

Deprem, beklenmeyen ölümlerle, yürekleri dağlayan acılarla gelmişti. Gecenin koyu karanlığında en derin uykulara bürünmüşken insanlar, kıyameti andıran sarsıntılarla uyanmışlardı uykularından.

Azrail'in kanadı yere ve göğe dokundukça, denizler ürkek ceylanların göğüsleri gibi kabarmış, dalgalar dağlar gibi olmuştu. Gök, bağrını yakmış da akmıştı arzın üstüne.

Beton yığınlarına teslim olmuştu bedeni. Ölümü kokluyordu, talihsiz bir sütunun kopardığı bacağından kan sızarken. Bütün benliğini ölüm duygu ve düşüncesi sarmıştı.

Şimdi Yüce Yaratıcıya sığınma zamanıydı. Geniş zamanda andığı Rabbini, en dar anında niye anmasındı ki! O'nun merhametine sığınıp kendini teselli etmeyi düşündü.

Zaman, hadiseleri güzel yorumlayarak acıları azaltma zamanıydı.

Yaratıcının Celal sıfatıyla kendini gösterdiğini düşünerek, hadiselerin mutlak güzelliğini görmeye çalıştı. Şafağa hasret gecelerin yanağına kondurduğu gözyaşı şebnemleri, şimdi tevekkül ırmağında akıyordu. Bırak-

tı kendini o ırmağa. Tevekküle tutundu bir kefen bezine sarınır gibi.

Songül Öğretmen, enkazın zifiri karanlığında yüreğinin ışıltısıyla dururken, bir yandan da yıkıntıların üstünden belirecek yorgun bir gün ışığını bekliyordu.

Hacı Tahir Efendi, enkazın altındaki hoca hanıma ulaşabilmek için gayret gösteren insanlarla beraberdi. Kurtarma çalışmalarına önayak olmakta, insanların umutsuzluğa düştüğü yerde onlara umut vermekteydi. Emekliliğinden sonra, okul açma girişiminde bulunan eğitim gönüllüsü birkaç arkadaşına destek olmuştu. Ömrünün kalan kısmını, ülkenin geleceği için yapılan bu güzel yatırımı destekleyerek geçirmeye karar vermişti. Şimdi, açılışına yardımcı olduğu okulda çalışan öğretmenlerden birine, en zor anında yardımcı olmak için saatlerdir enkaz kaldırma çalışmalarıyla ilgileniyordu.

Uzun ve yorucu bir çalışmanın neticesinde Songül Öğretmene ulaşılmıştı. Omuzlarından aşağısı tamamen beton sütunun altında kalmıştı. Gök mavisi gözleri, o tozun toprağın içinde hâlâ ışıltısını korumaktaydı. Bakışları, acılarla kararan yüreklere demet demet yıldız serpmekteydi âdeta. Beton yığınlarının altında kalan kendisi değil de, etrafındaki insanlarmış gibi, onları teselli edercesine bakıyordu...

Songül Öğretmenin yüzündeki tebessümü ve bakışlarındaki aydınlığı görenlerin çehrelerine de ümidin ışıltısı gelmişti.

Bir köşede, meslektaşının ölümle yaşam arasındaki mücadelesine şahit olan Tuğba Öğretmen, gönül bahçesindeki umut çiçeğini gözyaşlarıyla sular gibiydi. Kimselere hissettirmeden, sessiz hıçkırıklarını bağrında eriterek ağlıyordu.

Ağlanmalıydı Songül Öğretmene. Hayatı boyunca hep en son gülen olmayı gaye edinen vefa insanına ağlamamak olmazdı en zor anında. En büyük ideali

millet için güzel insanlar yetiştirmek olan fedakâr insan, şimdi mumlar gibi erimekteydi.

Öğretmen arkadaşları arasında bazen anlaşmazlıklar olunca üzülür; ama kimseye de bir şey diyemezdi Songül Öğretmen. Bir şey diyecek olsa, uyarıları da muhataplarını kırmadan olurdu. Hâdiseleri çok farklı yorumlama şekilleri vardı. Hele anlattığı bir "menemen" tarifi vardı ki, yanmaya yeni bir anlam kazandırırdı. Bu, insanlık için yanmaktı...

Öğrencilik yıllarının maddî sıkıntılarla geçen günlerinde menemen, demi açık çaylarının yanında en güzel katıklarıydı. O günlerin maddi sıkıntılarına eş manevî sıkıntıların olduğu zamanlarda da hayalî menemenler yapardı.

"Katıksızından bir kaşık tereyağını, iyice ısınmış tavanın içine koyacaksın... O bir kaşık yağ eriyecek, erirken de cızır cızır, yanıklığının nağmesini duyuracak."

Hemen gerisinden eklerdi:

"Ah, bir kerecik olsun insanlık için böyle yanamadık!"

"Sonra da ince ince kıyılmış kuru soğanı, biberi tavaya koyacaksın. Zerafetin ve nezaketin bir timsali olarak önce kabuğu soyulmuş, sonra da küçük küçük kareler şeklinde dilimlenmiş kan kırmızısı domatesleri ilave edeceksin." Bu sözlerinin de gerisinden yine kendine has o tatlı yorumu yapardı.

"Allah'ım, insanlık için, geleceğin nesli için bir kerecik olsun kan rengine boyanıp da ateşlerde yanamadık. Ateşin sıcaklığında pişen domatesler gibi, hadiselerin ateş çemberinden geçip de olgunlaşamadık!"

Songül Öğretmen anlattıkça, dinleyenlerin ruhu da arınıyordu. Yarına ait idealler yeniden gözden geçiriliyor, inancın emaresi olan sözler bir kere daha hatırlanıyordu. Yüreklere tereyağının kokusu değil de misk kokusu yayılıyordu âdeta.

Ve şimdi o güzel insan, beton yığınlarının arasında... İhtimal, hayallerinde hâlâ çok sevdiği öğrencileri vardı.

...

Hacı Tahir Efendi, enkaz altında zor anlar yaşayan Songül Öğretmenin bakışlarından, can yoldaşı ve sırdaşı olan Tuğba Öğretmeni yanına çağırdığını anladı. Tuğba Öğretmenin yanına giderek: "Hocam, her hâlde sizi yanına istiyor." dedi.

İki gönül dostunun konuşması sırasında yanlarından ayrıldı. Diğerleri de ara verdiler çalışmaya. Kendisi de kaldırıma oturdu. Mevlana ile Şems'in buluşmasını andıran muhabbet tufanını seyre daldı. Dakikalar, yıllarca yorumlanamayacak manalara bâkir duygular ekmenin tınılarıyla mahmur; bir türlü geçmek bilmiyor... Mendiller gözyaşı ırmağına bent olmuş...

Neden sonra iki dost birbirinden ayrıldı...

Gönül semalarının hüzün hilâli iki parça...

Hacı Tahir Efendi, Tuğba Öğretmenin yanına gitti. Enkaz altında zor anlar yaşamakta olan güzel insanla ne konuştuklarını merak etmişti. Merak yüklü kelimeler dökülüverdi titreyen dudaklarından: "Hocam, bir mahsuru yoksa ne konuştuğunuzu öğrenebilir miyim?"

Anlatabilir miydi ki... Hiç anlatılabilir miydi, ardında yaşanmaz bir hayat bırakanların destanı! Felaketzede şairimiz Mehmet Akif'in:

"Ağlarım ağlatamam, hissederim söyleyemem

Dili yok kalbimin, bundan ne kadar bizarım!"

dediği gibi nasıl anlatılabilirdi ki?..

Bir elinde gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş mendil, diğer elinde mesuliyetin ağırlığından terlemiş bir parça kağıt... "Ağabey, hoca hanım bana vasiyetini yazdırdı." deyip vasiyette ne olduğunu da, sorulmadan anlatmaya başladı.

"Öğrencilerini bana emanet ettiğini söyledi. Bazılarının ismini de belirterek özelliklerini anlattı. Ayşe nazlı bir kızmış, onun nazına katlanmalı, kendisini incitmemeliymişim. Zeynep çok ders çalışmayı sevmezmiş, onun çalışmalarını daha yakından takip etmeliymişim. Semra'nın annesini her hafta arayıp kızının durumunu söylemem gerekiyormuş. Biraz alınganmış, aranmazsa gönül koyarmış. Kısacası, şefkat gözyaşlarıyla beslediği o güzelim güllerinin solmamasını istiyordu. Bir ara 'Nişanlınız, aileniz...' diyecek oldum, 'Sırası değil şimdi!' dedi. Tahir Ağabey, siz söyleyin Allah aşkına, ben bu vasiyeti hakkıyla nasıl yerine getiririm? Yüreğime yüreğiyle dokunan dostumun vasiyetini taşıyacak gönlü nasıl filizlendiririm?"

Gönül sahillerine dalgakıranlık eden cevher kalmamıştı. Duygular o sahillerde at oynatıyor, âdeta şaha kalkıyordu. Saniyeler, his ırmağının coşkusundan çağlayarak ilerlemekteydi. Bir neslin tomurcuğuna toprak olanlar, o gonca güllerin açmasını görmeden gidecekler miydi?

Hacı Tahir Efendi, kurtarma çalışmasını yürüten ekibin yanına gitti.

Damarlarında hayranlık duyguları dolaşıyordu. Etrafındakilerden utancını gizlemeye çalışan iffet âbidesi Songül Öğretmenin bakışları, hiç de bu diyarı seyrediyor gibi değildi. O gök mavisi bakışlar, ötelerin yıldızlarını bağrına gömmek için kapanıyor gibiydi. Gözünün yorgun kapaklarında kirpikler, fâni bir dünyadan bâki bir diyarın vuslat kapısını çalmaktaydı.

Talihsiz bir sütunun kopardığı ayağından sızan kanlar, Azrail'in kanatlarında uçurmuştu bir kutluyu öteki diyara. Ölüm, yaralı bir bedenden asil bir ruhu ayırmıştı.

Ardında yaşanması zor bir hayat ve mesuliyeti ağır bir vasiyet bırakıp gitti... Bahar edasına bürünen taze yüreklere davetsiz acılar çöreklendi. Öğretmenlerine

papatya toplayan, gül getiren minik ellerin yüreği yaralı sahiplerini acılara gömerek gitti.

Günahsız yaşanan en has sevdaların durağında son kez gülmek, ona da nasip oldu. Gülüşlerinde güneşler ışıldayan, yürekler ısıtan; karanlık gecelerin bağrına yıldız yağdıran gözlerin sahibi en son, Azrail'in mütebessim çehresine gülüyordu.

Hacı Tahir Efendi, tekrar vasiyeti düşündü. Acaba bakıp bakıp ağlanacak bir hatıra olarak istese, Tuğba Öğretmen onu kendisine verir miydi? Gözyaşıyla buğulanan gözlerine bir aydınlık geldi. O vasiyetnameyi alsa ve öldüğünde kefen bezinin içine konmasını vasiyet etse...

Acaba; Allah, yanan bir yüreğin vasiyetnamesiyle huzuruna gelen bir bedeni cehenneminde yakar mıydı?

Biliyordu ki, "Ülkesi sonsuzluk olan yüreğin de kendine özgü vasiyetleri vardır."

Başını Tuğba Öğretmenin olduğu tarafa çevirdi. Vasiyetnâmeyi istemek için ürkek ve utangaç adımlarla ona doğru yürüdü...

HEDİYEN EKSİK OLMASIN

"İnsan, hediyesini kalbiyle beraber veremezse onun ne değeri vardır!"

Gece geç yatmıştım. Erken kalktığım için de uykumu tam alamamıştım. Uykusuzluktan kaynaklanan mahmurluğum hâlâ üzerimdeydi.

Ruhumda garip bir yorgunluk vardı. Biliyorum ki, yorulan sadece beden değildi, ruh da yorulurdu. Sahip olduğum duygu, acaba ruhumun yorgunluğuyla birlikte mi içimi daraltıyordu! Oysa az uyuduğum zamanlar, kendimi bu kadar yorgun hissetmezdim.

Bugün öyle olmadı...

Arkadaşlarımın kahvaltısını hazırlıyordum. Telefon çaldı. Herkes istirahatte olduğu için, sabah sabah çalan telefona bakmak da bana düşmüştü. Arkadaşlarım daha fazla rahatsız olmasın diye alelacele telefona koştum.

Arayan, benden iki yaş büyük ağabeyimdi. Böylesine erken bir saatte beni aramasına şaşırmıştım. Şaşkınlığım şüpheye dönüşmüştü.

Halimi hatırımı soruyor, yarıyıl tatilinde köye gelip gelmeyeceğimi öğrenmek istiyordu. "Hayırdır?" dedim. "Köyde bir şey mi oldu?"

Olumsuz bir durum varsa bilmek istediğimi söyledim. "Yakın bir zamanda gelsen iyi olur." dedi. Ben hâlâ ısrarımı sürdürüyordum.

Ve ısrarlarıma dayanamadı, söyledi. Ninem vefat etmiş!..

Çocuk yanlarımın en güzel hayal köşkünü kuran ninem... Ben yanında yoktum ruhunu teslim ederken... Kendisinden helâllik dileyemeden çekip gitti. Bir "Elveda" bile diyemedim nineme.

Telefonda ağlamadım, tuttum kendimi. Gözyaşlarımı salıvermedim, içime akıttım. Yüreğimde ninemin sevgisi vardı. Gözyaşlarımla yeniden yıkansın istedim sevgim. Sevgi çağlayanlarıyla coşsun istedim yüreğim.

Demek ki, sabahtan beri beni rahatsız eden, ninemin ölüm haberinin bir yansımasıymış. İçimde kabarıp duran sıkıntımın nedeni belli olmuştu. Şimdi belirsizlik gitmiş, ölüm acısı çöreklenmişti yüreğime.

Yarım kalan kahvaltı hazırlıklarını, ruhumda gittikçe ağırlığını hissettiren ölüm düşüncesiyle tamamladım. Bu düşüncenin, beni her geçen saniye daha fazla sardığının farkındaydım. Kahvaltı sofrasındaki şuursuz hareketlerimi zoraki bilinçlendirmeye çalışıyordum. Kimseler halimden şüphelensin istemiyordum.

Hiç kimselere söyleyemedim ninemin ölüm haberini. Belki de söylemek istemedim. Onun sevgisini kimselerle paylaşmak istemediğim gibi, acısını da paylaşmak istemiyordum.

O, benim için çok özeldi...

Soğuk kış gecelerinde içimi ısıtan can yoldaşımdı benim. Geceleri onun yanına giderdim. Sadece kapısını değil, yüreğini açışını fırsat bilir, dertleşirdim kendisiyle. Dertlerini deşerdim ninemin. Kim bilir belki de dertlerini bana anlatırken rahatlardı; benim, kendisine dertlerimi anlatırken rahatladığım gibi.

Beni, en çok da rahmetli dedeme olan "vefa"sı etkilemişti. Gönül dantelamda eğer vefaya dair birkaç güzel nakış varsa, onlardan ilki nineme aittir.

Yetmiş ikisindeydi ninem. Yirmi beşinde kaybetmişti hayat arkadaşını. Ve tam kırk yedi yıldır da korumuştu sevdiğine olan vefasını.

Ninemin dört kız çocuğu vardı. En büyükleri de annemdi. Hiç kimselere muhtaç olmadan, namusuna söz getirtmeden büyütmüş kızlarını. Kıtlığın hüküm sürdüğü yıllarda bile çalışmış çabalamış, bakmış çocuklarına. O yıllarda bazıları çocuklarını yabana beslemeliğe verirken, o sahip çıkmış kendinden bir parça olan yavrularına. Çocukları yanında olsun istemiş. Yemez yedirir, giymez giydiririm diyerek her şeyini çocuklarına adamış.

Bazen, dul kaldıktan sonra çocuklarını yüzüstü bırakıp kocaya kaçan kadınları anlatırdı. Kendisinin onlar gibi olmadığını söylerdi. Bütün bunları anlatırken, gönlünü evlatları için gülşen etmenin hazzını okurdum gözlerinden.

Kendisini de isteyenler olmuş, reddetmiş bütün teklifleri. Ben kimseye, çocuklarımın üvey babalığını yaptırtmam demiş.

Ninem, belli ki dedemi canından çok seviyordu. Dile kolay, tam kırk yedi yıl efendisinin hayaliyle yaşamış. Bilmem ki, ne söz verdi dedeme! Anlatan olmadı... Öğrenemedim, ninem de söylemedi. Ama bildiğim bir şey vardı ki, ninem âşıktı dedeme. Ölesiye seviyordu. Hem de vefasını, hayalinde dahi hiç bozmayacak şekilde...

Seferberlikte dört yıl askere gitmiş. Uzun bir süre hiç görüşememişler. Dört yıl aradan sonra köyüne dönerken, nineme en güzel hediyelerle birlikte ayrı kaldıkça çoğalan sevdasını getirmiş.

Askerden döndükten iki yıl sonra amansız bir hastalığa yakalanmış dedem.

Ve ninem doyamadan kaybetmiş yiğidini...

Bir doktorun ihmalinden bahsederdi. Dedemin ölümünü her hatırlayışta yüreği burkulurdu.

Annemle teyzelerim, onlar da doyamamışlar genç yaşında kaybettikleri babalarına. En çok ihtiyaç duy-

dukları anda, babaları yanlarında yokmuş. Seferberlikteymiş. Ve yine en çok ihtiyaç duyacakları bir zamanda, allı pullu bir gelin olmayı düşledikleri anlarda, babaları yokmuş yanlarında. Yüreklerinin baba hasretiyle inleyen köşelerinde; teselli pınarları, annelerinin umut dağıtan sözleriymiş. Yine de babasızlığın meydana getirdiği boşluğu hiçbir şey dolduramamış. Ne kendilerinden bir parça olan çocukları, ne de yarınlara beraber yürüdükleri hayat arkadaşları...

Hiçbir şey dolduramamış, hasretiyle yürekleri dağlayan bir babanın boşluğunu...

***

Aradan bir buçuk ay geçti...

Orucuyla, teravihiyle ve okunan Kur'an'larla bir Ramazan daha, gecelerini bir kandil edasıyla aydınlatanların yüreklerine ayrılık hüznü bırakarak geçti. Yüreğimde ninemi kaybetmiş olmanın acısıyla okudum ötelerden gelen Kutlu Kitabı. Onun ruhunu hiç olmazsa Kur'an serinliğinde rahatlatmak istedim. Elimden başka da bir şey gelmezdi zaten.

İçimdeki buruk vuslat heyecanıyla bindim otobüse. Biletimi özellikle pencere kenarından aldım. Başımı, geceleyin dışarının havasıyla soğuyan cama dayayıp hayaller âlemine dalmak istedim.

Bu, öğretmenliğimden sonra köyüme ilk gidişimdi. Ama içimde, yerine getirilememiş bir sözün ağırlığı vardı. Halbuki nineme söz vermiştim, öğretmen olursam ilk maaşımla ona bir fistanlık alacaktım. Benim en güzel günümde giyecekti diktireceği fistanını. Olmadı, alamadım... Artık fistanlık ne işe yarardı ki! O, zaten en güzel elbiseyi giymişti. Bembeyaz kefeniyle bir gelin gibi yürümüştü Allah'a. Ve kendinden yıllar önce ebediyete giden sevdiğine...

Başımı pencereye dayadım. Gece olmasına rağmen, gözlerimi derin karanlıklardan ayırmadan dalıyordum

hayallere. Bilet kontrolü ve arada bir ikram için yanıma gelen muavinin nazik ikazları da olmasa, sıyrılmayacak gibiydim hayallerimden.

Hayallerim de üç noktalı cümleler gibiydi...

Birini bitirmeden diğerine başlıyordum. Ruhumun melankolik yanına, gecenin karanlığı ve ayırt edemediğim asfaltların siyahı da eklenince, ölüm düşüncelerini kabullenmek bana daha kolay geliyordu.

İlk gençlik çağımda, çoğu zaman ninemle birlikteydim. Gündüzleri fırsat buldukça onunla bağ kazmaya, kışlık odun tedarik etmeye giderdim. Akşamları da bana ikram ettiği kuru üzüm, incir ya da hafif ıslanmış tarhana ve ceviz eşliğinde hatıralarını dinlerdim. Bazen köyün geçmişini anlatırdı. Köylünün hafızasında derin izler bırakan hâdiseleri, masalsı anlatımıyla ondan öğrenirdim.

Bir kurban bayramı gününde, aralarında kan davası olan ailelerden iki kişinin, mezarlığın yanında karşılaşıp da birinin diğerini öldürmesini, köyün unutulmaz acılarından biri olarak ondan öğrendim. Bir hiç uğruna ölen yiğitlere duyduğum ilk acılar hafızamdan silinmez oldu.

"Maraş'tan bir haber geldi, dediler ki Merik öldü." diye başlayan türküde, taze bir gelinin ölüm haberiyle sarsılan yüreklerin hüznünü ben de duymaya çalışırdım.

Ah, hele bir de gizli gizli dinlediğim o yanık ağıtları yok mu? Yalnız kaldığı diğer zamanlarda da söylediğini tahmin ettiğim ağıtlardan anlardım ki, dedeme olan hasreti ve yüreğindeki sevgisi hiç dinmemiş. Nasıl da içten söylerdi... Etrafta kimselerin olmadığına kanaat getirip de yaktığı o ağıtlar, gün geçtikçe çoğalan bir sevdanın yankısıydı.

***

Bu bayram hediyesiz gidiyordum köye.

Ninemi kaybettiğimden sonraki ilk bayram, kimseye hediye almak içimden gelmedi.

Beni köyüme götürecek olan dolmuşta, nineme Fatihalar okuyordum. Köyün yer yer selvilerle çevrelenmiş mezarlığının yanından geçerken, acaba hangi mezar ninemin mezarıdır diye çaresiz bakışlarla etrafı süzüyordum. Gözlerim taze bir mezar arıyordu. Toprağında otların bitmediği, etrafının yeni örüldüğü bir mezar... Yıllardır bağrına bastığı sakinleriyle genişleyen mezarlıkta, arabanın süratinden olsa gerek, aradığımı bulamadım.

Ben, annemin toprakla uğraşa uğraşa çatlayan ve nasırlaşan ellerini, Trakya'nın soğuğuyla çatlamış dudaklarımla öperken, onun gözyaşları çoktan boşanmıştı bile. "Oğlum, ölmeden önce teyzenlerin Murat'la seni görmeyi çok arzu etmişti. "Haber verin gelsinler." demişti." dedi hıçkırıklarını tutamayarak. Sonra da, "Haber verip, sizi de üzmek istemedik." diye ekledi.

Ninemi ne kadar çok sevdiğimizi herkes bilirdi.

Ağlamadım anneme sarılırken. Zor tuttum kendimi. Annesini kaybetmiş olan anneme sarılırken, onun nineme olan sevgisini daha çok hissettim. Annem, nineme olan sevgisini pek belli etmezdi; ama ninemin ne zaman başı sıkışsa imdadına ilk yetişen annem olurdu.

Bayram namazı için hazırlıklarımızı tamamlayıp, babam ve ağabeylerimle birlikte caminin yolunu tutmuştuk. Köyümün karla kaplı yollarında yürürken, çocukluk ve gençlik yıllarımın en tatlı hatıraları canlandı hayalimde. Ninemin mahzun duran evine ilişti gözlerim. Bakmak istemedim, başımı başka tarafa çevirdim. Kalbime ince bir sızı giriyordu ağır ağır.

Babamın arkasından, öğretmen olan Hasan ağabeyimin koluna girip yürümeyi tercih ettim. Sıkı sıkıya tutundum koluna. Üşümüşlüğümü ve tedirginliğimi, ona sığınarak gidermek istedim. En zor zamanlarımda

kendisine sonsuz güven duygusuyla müracaat edişim gibi, yine ağabeylik şefkatine sığındım.

Bayram namazı sonrasında köyün iki ayrı mahallesinde sofralar açılırdı. Kimilerinin, oruç sonrası boğazından geçen ilk lokmalar, burada yedikleri olurdu. Evlerden getirilen çeşit çeşit yemekler, yollara serilen sofralarla bayram namazından çıkan cemaate ikram edilirdi. İlk önce bir mahalle diğer mahalleye ev sahipliği yapar, daha sonra diğer mahalle ikramda bulunan mahalle halkına ikramda bulunurdu.

Bu ikramlardan, çocuklarla büyüklerin aldıkları lezzet, şüphesiz farklı olurdu. Çocuklar, özenle hazırlanmış çeşit çeşit yemeklerle karınlarını doyurmanın mutluluğunu yaşarken, büyükler de sergilenen kardeşlik havasıyla, misafirperverlikle ve önemli bir geleneği devam ettirmenin hazzıyla dopdolu olurlardı.

Herkes, aslında ikram ettiği bu yemeklerle ve yemek sonrası okunan Kur'an'larla, yapılan dualarla ölmüşlerinin ruhunu şâd etme gayretindeydi.

Ninem de dedem için yemek yapıp getirirdi köy sofrasına. Ve bir gün demişti ki: "Herkesin ölmüşleri sevinirken, benimkisi üzülsün mü?" Ninem de gönülden inanırdı, o yemeklerin ölünün ruhunu şâd ettiğine.

Şimdi hem dedem, hem de ninem için köy sofrasına yemek getirmek bana düşmüştü.

Eve gidip annemin akşamdan hazırladığı zeytinyağlı sarma ve dolmaları getirdim. Herkes evinde ne var ne yok getirmişti sofraya. Özenle hazırlanmış köfteler, sarma ve dolmalar, tereyağlı yumurtalar, sacda pişirilmiş börekler...

Çok şükür, bu güzel âdet köyümüzde yıllardan beri devam ediyordu. Kim bilir, belki de birbirlerine küs olan insanlar, küs olduğu kişinin ikram ettiği yemeklerden yiyordu.

Çocukken ne kadar da çok sevinirdik, açtığımız sofradaki bütün yemekler bitince. Yemeklerin yenmiş olduğunu görünce annem de sevinirdi.

Annemin hazırladığı sarma ve dolmalar yine bitmişti. Ama ben, çocukluğumdaki coşkuyu hissedemedim. Bir an önce ninemin mezarına gidip orada dua etmek, ruhuna en güzel hediye olan Kur'ân'ı yollamak istiyordum.

Hasan ağabeyimle beraber ninemin mezarına gittik. Aylardan marttı ve köyümüz karlarla beyaz bir gelinliğe bürünmüş gibiydi. Karlara bata çıka mezara ulaşabildik. Mezarın başına ve sonuna iki kuru çam dalı dikilmişti. Başka da bir işaret yoktu. Mezar daha tam yapılmamıştı.

Selâm verdim mezarında istirahat eden nineme, beni duyduğundan emin olarak. Kabrini cennet bahçelerinden bir bahçe etmesi için Rabbime dualar ettim. Yasin okudum ruhuna.

İçimde bir duygu sağanağı... Duygularım serazat...

"Elveda, demeden gitmek var mıydı benim sevgili nineciğim! Hani ben sana ilk maaşımla bir fistanlık alacaktım. Ruhunun gençliğini, gül kurusu fistanlığınla yansıtacaktın... Ama boş ver ninem, boş ver... Bak şimdi sana daha güzel hediyelerle geldim. Dualarım var senin için, hatmettiğim Kur'an var ruhuna hediye ettiğim. Sen benim 'nine' dediğim ilk ve son insansın. Dede sevgisini zaten hiç tatmayan ruhum, senin ötelerden gelen şefkatinle teselli oluyordu. Hiç erkek çocuğum yok diye üzülürken, bak şimdi Rabbim sana nice erkek torunlar nasip etti."

Ninemin mezarından, hüznümü biraz olsun hafifleterek ayrıldım. Fakat mezarın perişan hali karşısında içim burkulmuştu. Tam olarak yapılmamış olması ve bakımsızlığı canımı sıkmıştı.

“Ninemin mezarını yaptırsak...” dedim ağabeyime. “Ne zamandır ben de aynı şeyi düşünüyordum.” dedi ağabeyim. Sesinde titreklik vardı. Belli ki, o da mezarın durumuna çok üzülmüştü.

Mezarlık çıkışı, mezar yapım işiyle uğraşan eski bir akrabamızın yanına gittik. Anlattık durumu. Nasıl bir mezar yapılması gerektiğini tarif ettik.

Cüzdanımın bir köşesinde, nineme fistanlık almak için ilk maaşımdan ayırdığım bir miktar para vardı. Üzerine son maaşımdan da ekleyerek mütevazı bir mezar yaptırdım. Ağabeyimin: “Sen misafirsin, olmaz; ben yaptırayım.” ısrarlarına aldırmadım. Bu tavrımı pek anlayamadı; ama kararlılığımı görünce o da vazgeçti ısrarından. Nerden bilecekti, benim nineme verdiğim bir sözüm olduğunu, ilk maaşımla ona hediye alacağımı! Elbette bilemezdi...

Benim güzel ninem! Demek ki, hediyem bu dünyada bedenini örten gül kurusu bir fistanlık olmayacakmış. Ama o fistanlıktan daha güzel bir hediyeyi sana vermeyi Rabbim bana lutfetti. Şimdi senin toprağa emanet edilen bedenini örtecek güzel bir mezar yaptırdım. Bu şeref benim için daha büyüktür...

Ve bundan sonra seni hiç ama hiç hediyesiz bırakmayacağım. Okuduğum Kur’an’lar, yaptığım dualar, en güzel hediyelerim olacak.

Hediye gönderenin hiç eksik olmasın sevgili ninem...

YALNIZLIĞIN KOLLARINDA

"Gençliğin ruhunu, işlenmeyen bir tarla gibi kendi haline bırakırsanız; orada ısırgan ve dikenden başka bir şey bulamazsınız.

Snellman

Zihninin dalgınlığı adımlarına aksediyor. Kül rengi bulutların perdelediği güneşin ışıkları vurmuyor kaldırımlara. Kimsesizliğini ve çâresizliğini yüzüne fısıldıyor, şehrin soğuk kaldırımları.

Mevsim sonbahar. Geceden kalma yorgunlukla kaldırımlara serilmiş yapraklara acıyarak baktı. Tıpkı kendi gibi... Sağa sola savrulmuş, perişan, anlaşılmaz... Sararmış yaprakların hüznünden daha çok hüzün var yüreğinde.

Düşen her bir yağmur damlasında teselli arıyor. Ruhunu bunaltan bu şehirde belki de korkmadığı tek şey, yağmur. Çocukluk günlerinin ebemkuşaklarını hayal ediyor. Annesinin şefkat dolu bakışları, gökteki rengarenk parıltılardan daha sevecen geliyor kendisine. Şimdi ne kadar da çok ihtiyacı var ilgiye, şefkate ve yürekten sevgiye.

Elinde açılmamış bir şemsiye... Yağmurların incitmeyen ıslaklığında, güven veren çehresiyle istikbâlini aydınlatan babasının hayaline yürüyor. Bu şehrin kaldırımları ve gecesi kadar insanları da soğuk. Ruhunu üşütüyor bu şehrin insanları. İçinde filizlenen taptaze duygular, vurgun yemiş gibi...

Haykırmak geçiyor içinden, gökler dolusu haykırmak istiyor. Göğün mavisine boyanmış gözlerinden, yalnızlığını çağıldayan yaşlar akıtmak istiyor, bir türlü sevemediği bu şehrin kaldırımlarına.

Amaçsızca atılan adımlar sonunda onu, kalmakta olduğu yurda götürdü. Haykıramadı, şehrin soğuk kaldırımlarını gözyaşlarının sıcaklığıyla ısıtamadı. Kim bilir belki de kar beyazı sayfaları kelimelerin sıcaklığıyla ısıtabilirdi. Karar verdi, mektup yazacaktı babasına. İçini dökecek, bir çare diyecekti. Yoksa okunmaz ve yaşanmaz bu şehirde...

Yine yalnızlık nöbetlerinden fırsat buldukça ders çalıştığı kütüphaneye gitti. Yaralı gönlünün ızdırabıyla mektubunu yazmaya başladı. Gözyaşlarına yaslanarak yazdı yaslı mektubunu. Vicdanının derinliklerinden gelen en saf duyguları akıttı sayfalara:

"Sevgili Babacığım,

Sizlerden ayrılalı iki ay oldu; fakat senelerin hasreti ve yalnızlığı var yüreğimde. Sizlerden ayrı kalmaya alışırım düşüncesiyle gelmiştim buralara. Üniversiteyi okumamı benden daha fazla siz istiyordunuz, biliyorum. Ama anladım ki, ben buralarda okuyamayacağım.

Sizin bin bir hassasiyetle bana verdiğiniz terbiyeyle hareket etmeye çalışıyorum. Fakat çevreme bakıyorum, garip garip insanlar... Hareketleri garip, konuşmaları garip, dahası konuştukları her şey garip. Sanki ayrı dünyaların insanlarıyız. Onların yanında ben de bir garip oluyorum. Çocukluğumdan beri hiç aksatmadan büyük bir arzuyla kıldığım namazlardan zevk alamaz oldum buralarda. Bu halimle Ege'nin sıcak ikliminden kutuplara gelmiş gibiyim.

İnan ki babacığım, ben bu insanların yanında üniversite okuyamam. Ya gelip bana kalacak yeni bir yer bulun, ya da müsaade edin, ben okulu bırakayım.

Yüreğim yaralı, yalnızım. Derdime derman olacak bir dost kapısı yok. Burada her şey, ama her şey beni günaha çağırıyor. Kulaklarımda günahın çağrısı çınlıyor. Gözlerimde günahın yalancı ışıltısı dolaşıyor. İnancın olmadığı karanlık bir dünyanın eşiğindeyim. Kendimi koruyabilmem çok zor...

Babacığım, ne olur müsaade edin, geri döneyim. Okuyamayacağım. Varsın hayallerim tükensin, daha başlamadan yarıda bitsin umutlarım. Ben sizin şefkatinizle yarınlarımı süslerim. Annemin dualarıyla uyanırım her sabah.

Bu şehir, bu okul, kaldığım bu yurt bana göre değil. Ne yapmam gerektiğini ne olur en kısa zamanda bana bildirin.

Annemin o ipekten elini bütün hasretimle öpüyorum...

Gurbet elde dualarınıza çok muhtacım.

Oğlunuz Yusuf"

Mektup bir hafta sonra ailesine ulaştı. Hacı Arif Bey, oğlunun mektupta değindiği sıkıntılarını pek önemsemedi. Bütün bu sıkıntıları, evden ilk defa ayrılmış olmasına verdi. Bir gün olsun çocuklarına kötü söz söylememişler, onun gönlünü kırmamışlardı. Annelerinin her zaman hissedilen şefkatinin gölgesinde kayboluyordu sıkıntıları. Kendi evindeki rahatı elbette herhangi bir yurtta bulamayacaktı. Hem oraya üniversite okumaya gitmişti; biraz sıkıntılara katlanmalı, hayatı daha iyi öğrenmeliydi. Çok farklı duygu ve düşünceye sahip insanlarla bir arada yaşamaya da alışmalıydı.

Hanımı, "Hacı Bey, bir gitsen görsen, bu çocuğun derdi nedir?" dediğinde ise, düşüncesinin doğruluğunu yansıtan sözler söyledi.

Ana yüreği, açıklamalardan tatmin olmadı. Bir kurt düştü içine. Kaygılarını anlatamadı onca yıllık hayat arkadaşına. Onu ikna edemedi. Çaresizlik çöreklenmişti böğrüne. Mektup geldiği günden beri uykuları kaçmıştı. Uyuyamaz olmuştu geceleri. Kaygıları kâbuslu gecelerde daha da artmıştı.

Büyük bir özlemle beklenen tatil de sonunda gelmişti. Oğulları yine aynı dertleri seslendirdi. "Ya benim yerimi değiştirirsiniz ya da ben oralarda okumam." dedi. Ama kâr etmedi, kabul görmedi merhamet dilenen bu sözler. Derdini anlatamadı, en son içine gömdü derdini. Artık daha fazla merhamet dilenmeyecekti. Böylesine yalnız bırakılışını kolay kolay affedecek değildi. Kendisini anlayamamalarını bir türlü kabullenemiyordu.

Ruhunda yaşadığı gelgitlerle geçmişti koca bir yıl. Sönük, bereketsiz, sıkıntı dolu, yalnızlıkların ve dermansızlıkların kucağında...

İsteksiz de olsa ikinci sınıfa devam etti. Gün geçtikçe –mecburen- alışmaya başlamıştı. Şehrin ve de insanların soğukluğu artık üşütmüyordu kendisini. Ne bedeni ne de ruhu, üşüdüğünü hissetmez oldu bu şehirde. Nihayetinde insandı, tek başına bir köşeye çekilemezdi. Onun da arkadaşları oldu. Onlarla oturup kalktı. Yemek yedi, çay içti. Ve gerisinde aralanan başka kapılar oldu.

Kurduğu dostluklar, yavaş yavaş öldüren zehir gibiydi. Farkında değildi kalbine sızan günahların. İçine çekiyordu, günah dolu odaların zehirli kokusunu. Zehirli bir baldı yaşadıkları. Hissedilen, sadece lezzetlerdi. Farkında olunmayan, lezzetlerin geçiciliği ve zehriydi.

İlkin sabah namazlarına kalkamaz oldu. Geç yatıyordu. Sabahın erken vaktinde, uykuya doymayan bünye kendine gelemiyordu. Sonraları yatsı namazları da "Kıldım, kılacağım..." diyerek kazaya kalır oldu.

Gün geldi birkaç vakit namazı kazaya kalmaya başladı. Ve sonra kaza namazları kılınmaz oldu. Kala kala bir cuma namazı kaldı.

Artık düşünmek istemiyordu. Sadece yaşamayı, hayatı sevmeyi arzu eder bir hâle gelmişti. Haftalar su gibi gelip geçti. Tertemiz duygularıyla, kalbinde filizlenen iman tohumuyla istikbaline yönelen delikanlı yoktu artık. "Kıldığım namazlardan eskiden aldığım zevki alamıyorum." deyip dert yanan, inleyen delikanlı yoktu. Alnından öpmüyordu artık seccadeler. Dualar, gözyaşlarının sıcaklığıyla yollanmıyordu gökler ötesine.

Düşünmek istemeyen bir ruh vardı... Kendini sorgulamayan bir vicdan vardı... Yüreklerde küllenmiş duygular vardı ve kutsal sancılar, yalnızlığın kollarına bırakılmıştı...

Memleketini eskisi kadar aramaz olmuştu. Annesinin güzelim yemekleri burnunda tütse de alışmıştı ilk geldiğinde kendini korkutan bu şehre. Kaldırımlarının eteklerinden yalnızlıklar topladığı bu şehir, gözünde değişmişti artık. Her şeyi ışıl ışıl, her yanı çiçek çiçek geliyordu bu şehrin.

Uzun bir zamandan beri mektup yazmamıştı ailesine. Herkeste kaygılı bir bekleyiş vardı. Çoğu zaman sofra başında lokmalar boğazda tıkanır, gözyaşları boşanırdı evlat hasretiyle dolan gözlerden. Kaç aydır bir haber yoktu oğullarından. Bunca zamandır kendilerini niye aramamıştı? Biraz ilgisiz kaldığı için de Hacı Arif Bey'i azarlamaya başlamıştı eşi.

Aylar sonra oğullarından haber geldi...

Nice umutlarla gurbete okumak için gönderdikleri oğullarının kara haberi geldi. Ölmüştü oğulları. Ölümden çok, oğullarının ölüm şekliydi onlar için üzücü olan. Evin odalarından tahammül sınırlarının ötesinde feryatlar yükseldi göklere. Annenin yüreği yanmıştı. Derin nefes alışları yerine iniltileri duyulur oldu. Söz-

cüklerin yerine hıçkırıklar döküldü dudaklarından. Ve Hacı Arif Bey, o da yaralı. İçine akıttı gözyaşlarını, hanımına göstermedi. Yalnızlık dakikalarını kolladı doya doya ağlamak, pişmanlık yangınlarında kavrulmak için.

Oğlu öldürülmüştü...

Bir banka soygunu sırasında yaşanan çatışmada ölü olarak bulunmuştu. Alnında kara bir yazıyla gitti ölümün kucağına. Ardında karalara bürünen yaslı vicdanlar bırakıp girdi kara toprağa. Toprak bağrını açtı yürekleri dağlayan evlada...

"Keşke"lerle başlayan cümleler döküldü Hacı Arif Bey'in dudaklarından. "Keşke kaldığı yeri değiştirseydim... Keşke emin ellere teslim etseydim... Keşke... Keşke..."

Hıçkırıklarla beslenen keşkeler fayda vermeyecekti, o da biliyordu bunu. Kendini suçlamaktan başka da bir şey gelmiyordu elinden.

Seccadede parıldayan alın, günahın kirine bulaşmıştı. O soğuk şehir; havası, insanı ve kaldırımları buz gibi olan şehir, yüreği iman nuruyla yanan delikanlıyı gömmüştü karanlığa.

...

Gönül aydınlığı olan dostlardan ayrı kalınca insan, yalnızlığın ve kimsesizliğin kollarına terk edilince, güneşten mahrum kalan bir çiçek gibi soluvermişti birden...

SÜTÇÜ İMAM

"Madde, ruhun hizmetine girdiği anda, kuvveti yüz binlerce kere büyür. O zaman bir teneke parçası, bir süngüye ve bir çakmak taşı, bir topa bedeldir. O zaman kemik, çeliği yer ve kan, ateşi yutar. Maraş'ı böyle anlayın!.."

Necip Fazıl Kısakürek

Mevsim sonbahar...

Nice taze baharlar görmüş Maraş'ta, tarihin en hüzünlü sonbaharlarından biri yaşanıyor.

Ahır Dağından esmeye başlayan sert rüzgârlarla birlikte, Maraşlının yüreğinde de fırtınalar kopmaya başladı.

Nazlı nazlı esen ilkbahar rüzgârlarında saçları dalgalanan gelinlik kızların heyecanı kaybolmuştu. Yürekler bir yeni hazan mevsimini yaşıyordu şimdi. Şehrin kesme taşlı yollarına dökülen sararmış yapraklar gibi hüzün doluydu gönüller.

İşgal edilmiş bir şehrin gecesinde, yıldız yıldız gözlerinden gözyaşı akıtıyor Maraşlı. Sessiz ve derinden...

Gözyaşları, dirence ve umuda akıyor...

Ulucami'nin avlusunda, eskisi gibi uçmaz oldu güvercinler. Onlar da suskun Maraşlı gibi, onlar da durgun... Hazan mevsimi belli ki, onların da ürkek heyecanlar taşıyan minicik yüreklerini çoktan vurmuş.

1919'un Şubat'ıyla birlikte başlayan İngiliz işgali, sımsıcak yürekleri birden donduruvermişti. Bütün bu yaşananları, bakışlardaki bulanıklık çok iyi anlatıyordu. Herkes ne olduğunu anlamak ister gibi, şaşkınlıkla birbirine bakıyordu.

Tarihinde, talihsiz esaretlere alışkın olmayan Maraş'ta, sevdaya ve aşka dair kelimeler dökülmez oldu dudaklardan. Soğuk kış mevsiminin uzun gecelerinde, gönüllerinin ilhamını seslendirmiyor artık şairler. Gönüller pusuda, şairler suskun, şairler durgun...

Ve şimdi İngilizler, bir başka düşmana teslim ediyorlar şehri...

Tarih 29 Ekim 1919, günlerden Çarşamba... Fransız öncü birliği, Ermeni kızlarının alkışlarıyla ve kendilerine sunulan çiçeklerle şehre giriyordu.

Her vicdanda yankılanan ses aynı: "Kimin malını kime teslim ediyorlar!"

Bir mal gibi alınıp satılan şehrin insanı bir şey anlamıyordu bu ticaretten...

Maraş'ın Fransızlara devredilmesine en çok da Ermeniler seviniyordu. Bir dönem Osmanlının "Millet-i sadıka" diye bahsettiği bu millet, şimdi Fransızların şehri işgaliyle, âdeta bayram yapıyordu. Asırlardır bastırılmış duygularını, gün yüzüne çıkartıyordu. Onlar da bir devlet kurmak istiyordu Maraş diyarında.

Maraşlının, şehrin işgaline gösterdiği tepki, Fransızların gelmesiyle daha da arttı. Fransızlara güvenip iyice şımaran Ermenilerin tavırları ise dayanılır gibi değildi.

Ahır Dağına sırtını dayamış şehrin ahalisi, şimdilerde başını omuzlarına koyacağı birilerini arıyordu. O omuzlarda doya doya ağlamak, yüreğini dinlendirmek istiyordu. Tutunduğu dallar elinde kalmasın istiyordu Maraşlı.

Ve kendi köşesine çekilmiş, suskun bir gönlün dirençli sahibi Sütçü İmam da farklı düşünmüyordu. Doğduğunda kulağına okunan ve kendisinin günde beş defa minareden haykırdığı ezanların, kıyamete kadar yankılanmasını istiyordu şehrin semalarında. Katar katar turnaların geçtiği gökyüzünden, hiç eksik olmasın diyordu ezanlar. Hürriyetin sembolü sayılan sancağın, kale burçlarında sonsuza kadar dalgalanması gerektiğini söylüyordu her fırsatta.

Maraşlı, kale burçlarında bayrağı nazlı nazlı dalgalanmadıkça hür olamazdı...

Mahallenin taş duvarlı, Selçuklu mimarisini andıran küçük ve şirin camisinde, herhangi bir ücret almadan gönüllü olarak imamlık yapıyordu. Evinin geçimini, dükkanında sattığı sütlerle karşılıyordu. Zamanla, "Sütçü İmam" diye anılır olmuştu. Onu kimse ismiyle çağırmazdı. Kendisine yakıştırılan bu iki sıfatla çağrılır ve anılırdı. O, aynı zamanda küçük çocukların en güzel hediye kaynağı olan Sütçü Dedeleriydi. Akide şekerini hiç eksik etmezdi şalvarının cebinden. Bir çocuğun tebessümlerinde mutluluğu yakalayabilmek için iştiyakla dağıtırdı şekerleri.

Çok fazla konuşmayı sevmezdi. O iri cüssesini bir kale gibi kullanırdı. İçine yönelirdi. Gönül yamaçlarında bir mecnun gibi dolaşırdı. Hafif çatık kaşlarının altındaki gözleri, bir derinliğe bakar gibiydi. Bazen en yakınları bile onu anlayamazdı.

İmamlık yaptığı caminin avlusundaki yarım asırlık çınar ağacı, dert ortağıydı. Bunaldığını hissettiği zamanlarda, sırtını bu ağaca dayar, ve sonra da caminin bitişiğindeki mezarlığı seyre dalardı. Veya seyreder görünürdü. Onu uzaktan dikkatle takip edenler, başka bir âlemde dolaştığını anlayabilirlerdi.

Fransız öncü birliğinin şehre gelişinin üçüncü günü olan cuma günü, sabah namazından sonra camiden hemen ayrılmadı. Biraz yalnız kalmak istediği her ha-

linden belliydi. Kahveci Kel Hacı da İmam'ın durgunluğunu fark etti. Bir gün öncesinden sormak isteyip de soramadığı mevzuları yine sormaktan vazgeçti. İmam'ı kendi haline bırakıp günün ilk çayını demlemeye gitti.

Sütçü İmam, mihrapta tek başına...

Diz üstü oturmuş, önünde cevizden yapılmış işlemeli bir rahle... Fetih suresini okuyordu. Kömür karası gözlerinden damlayan yaşlar, elmacık kemiklerinden beyaz sakalına doğru süzülüyordu. Yüreğine çöreklenen dertler, gözyaşı olup akıyordu göz pınarlarından.

Dualar ediyordu, Maraşlının bahtı için... Dualar ediyordu, esaret altında inleyen âlem-i İslam için. Bugün, kendi çocukları için dua etmek gelmiyordu içinden. Şimdi kendi nefsi için dua etmeyi, uğruna seve seve canını vereceği değerlerine karşı bir saygısızlık sayıyordu.

Dışarıda dondurucu bir soğuk... Ahır Dağı tarafından esen sert rüzgâr, yüzünü bıçak gibi kesiyordu.

Uzunoluk deresinden karşıya geçerek dükkanını açtı...

Güneşin ortalığı aydınlatmasıyla birlikte, şehirde hareketlilik başladı. Şehrin üst tarafında bulunan kışladan, devriye gezmek için çıkan Fransız ve Ermeniler, gruplar halinde belli merkezlere doğru gidiyorlardı.

Sütçü İmam'ın dükkanının önünden geçmekte olan bir grup, kendisine sataştı. Askerlerin yok yere olay çıkarmak ister gibi bir halleri vardı. Kahvede bulunanlara da tahrik edici lâflar söylüyorlardı. Halk temkinliydi, tahriklere kapılmak istemiyordu.

Fransız üniforması giyen Ermeniler, gittikçe artan şımarıklıkları ve Fransızlara olan aşırı güvenleriyle, yıllardır dost oldukları insanlara sataşıyorlardı.

İmam, kendisine lâf atan Ermeni'ye aldırmıyor gözüktü. Karşılık vermedi. Bir taşkınlık çıksın istemediği için "Ya Sabır..." deyip işiyle meşgul oldu.

Sıcak bir süt içip İmam Efendiyle muhabbet etmek isteyen Çakmakçı Said, selâm verip pehlivan yürüyüşüyle içeri girdi. Bir tas süt istedi. İmam'ın keyfinin yerinde olmadığını görünce sebebini sordu merakla. Sütçü İmam, "Bu Ermeniler işi iyice azıttılar yeğenim. Fransızların gelişiyle taşkınlıkları daha da arttı. Davranışları canımı sıkmaya başladı." diyerek cevap verdi delikanlıya.

Çakmakçı Said, kendisi için doldurulan sütü bitiremeden masaya bıraktı. Bir iki yutkunduktan sonra o da söyledi içinden geçenleri: "Bu işin sonu ne olacak İmam Emmi? Bu heriflerin ne işi var bizim toprağımızda? Daha ne bekliyoruz? Büyüklerimizin elbet bir bildikleri vardır, lakin esarete benim de tahammülüm kalmadı!"

Daha fazla konuşamadı. Sustu, içine akıttı dilinin ucuna gelip de söyleyemediği duygularını. Sonra da, "Bana müsaade..." deyip dışarı çıktı.

Sütçü İmam, mangaldaki küllenmeye yüz tutmuş ateşi maşayla biraz alevlendirdi. Ellerini hafif kıvılcımlanan ateşe doğru uzatıp tekrar derin düşüncelere daldı. Bir ara, yaprakları tamamen dökülmüş olan çınarlara ilişti gözleri. "Hey gidi Osmanlı, sen de şimdi yaprakları dökülmüş şu çınarlar gibisin..." diye mırıldandı hafifçe.

Uzunoluk deresi de suskun...

İlkbahardaki o tatlı çağıltısı yoktu... Derenin içindeki çınar ve kavak ağaçlarında sevda türküsü söyleyen bülbüllerin yanık yanık ötüşleri de çoktan terk etti buraları, çekip giden baharlar gibi... Uzunoluk deresinde yer yer duyulan karga çığlıkları, ruhları daha da karartıyordu.

Maraşlının yüreği, karga çığlıklarıyla değil, bülbül nağmeleriyle şekillenirdi nakış nakış, her gül mevsiminde...

Şimdi mevsim hazan...

Vakit ikindiyle akşam arası... Üzerine Yüce Yaratıcının yemin ettiği vakit...

Gönüllerde ufkun kan kırmızı kızıllığı hakim...

Sağda solda taşkınlık yapan Fransız ve Fransız üniforması giymiş Ermeni askerleri kışlaya dönüyordu. Ezan sesleriyle beslenen kulaklara, duymaya alışkın olmadıkları sarhoş nâraları geliyordu. Sokak aralarında oynayan çocukların ve evlerinin penceresinden çocuklarının oyunlarını seyreden, kocalarının yolunu gözleyen kadınların yüreklerine davetsiz bir garip sızı giriyordu.

Uzunoluk Hamamından çıkan yüzleri örtülü kadınlar, ürkek adımlarla yürüyordu. Bir an önce evlerine ulaşmanın kaygısı aksetmişti yürüyüşlerine.

Fransız ve Ermeni askerlerinden oluşan devriye grubu, aldıkları alkolün etkisiyle daha da dengesizleşmişti.

Hamamdan çıkan kadınları gören grup, yolunu değiştirip hamamın önündeki geniş meydana doğru yürümeye başladı. Grubun içindeki bir Ermeni, biraz daha hızlı yürüyordu. Diğerleri de ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

Kendilerini nâmahremden sakınan kadınların yüreklerindeki kıvılcım büyüyüverdi. Tedirginlikleri daha da arttı. Kendilerine doğru gelen askerlerin niyetlerinin pek de iyi olmadığını sezebiliyorlardı. Yürüyüşlerini biraz daha hızlandırdılar.

Gözünü kan bürümüş olan Ermeni, "Burası artık Türklerin değildir. Bir Fransız ülkesinde böyle örtüyle gezilmez!" diyerek elini kadınların örtülerine uzattı.

Kadınların, gökleri yırtan çığlıkları duyuldu... Ölüm korkusunun ötesinde bir başka duyguyla feryat ediyorlardı. "Yok mu Allah için yardım edecek bir ümmet-i Muhammed, yok mu?.."

İnancın ak ikliminde secdelerle güzelleşen yüzlerinin örtüsünün, bir Fransız'ın kirli elleriyle açılmasındansa, ölmek ebedi bir şerefti onlar için.

Çığlık çığlığa karşı koymaya çalıştılar...

Annesinin bohçasını elinde tutan çocuk, askerlere karşılık vermeye çalıştı. Bağırdı, küçük yüreğinde volkanlar patlatırcasına... "Dokunmayın anama!" Ermeni'nin tekmeleriyle yere düşüp tekrar kalktı annesini korumak için.

Yüreklerde zapt edilmiş sabır taşı, çatlayıverdi birden...

Kel Hacı'nın kahvesinden ilk çıkan, pehlivan yapılı Çakmakçı Said oldu. Arkasından Kabuloğlu Osman ve birkaç kişi daha dışarı çıktı.

Çakmakçı Said, Osmanlı akıncılarını andıran bir tokatla yere indirdi Ermeni'yi, bir tokat da yanındaki Fransız'a attı.

Silahlar patladı... Çakmakçı Said yere yıkıldı, vazifesini yapmış olmanın huzuruyla. Silahların patladığını gören diğerleri, sağa sola kaçıştı.

Biraz uzakta, sütçü dükkanında olayları takip eden Sütçü İmam, sarı sedef saplı nikel tabancasını sakladığı yerden aldığı gibi kendini dışarı attı. Alnındaki kırışıklıklar iyice belirginleşmişti. Böyle olduğu zamanlarda hiçbir korku dizginleyemezdi onu. "Gün namus günüdür!" deyip çekti tetiği...

Çakmakçı Said'i vuran Fransız, canhıraş feryatlarla yere yıkıldı.

Maraş semalarında duyulan ilk şanlı kurşunu sıktı Sütçü İmam... Bir nebze de olsa su serpildi yanan gönüllere.

Fransız askerinin son çığlıkları yankılandı Uzunoluk deresinde. Hiçbir tepkiyle karşılaşmayacaklarını zanneden diğer askerler de çareyi kaçmakta buldular.

Sütçü İmam'ın günlerdir tebessümün belirmediği çehresine tatlı bir aydınlık yayıldı. Vazifesini yapmış olmanın huzuru yansıdı, beyaz sakalıyla çevrelenmiş yüzüne.

Artık ölümün bile bir anlamı vardı kendisi için...

Sütçü İmam'ın, elinde silahıyla öylece kalakaldığını gören Nalbant Bekir, sarstı İmam'ı. "Durma, uzaklaş buralardan. Şimdi devriyeler gelir, durma!.."

İmam'ı kolundan hızla çekti. Ona, nalbant dükkanının iç avlusunda bulunan atını verdi.

Şuursuz hareketlerle, Nalbant Bekir'in dediklerini yaptı imam. Aslında gitmek istemiyor gibi bir hali vardı. O an, niçin gitmesi gerektiğini de hiç düşünmedi. Sadece nalbantın telâşlı haline bakıp hareket ediyordu.

Nalbant Bekir'in verdiği atla, Ahır Dağının arkasındaki Bertiz köylerine doğru giderken, gönül yamaçlarında huzur rüzgârlarının dalga dalga esmeye başladığını hissetti. Şimdi Ahır Dağından esen sert rüzgârlar bile kendisini üşütmüyordu.

Bir süre ortalıkta gözükmeyecekti...

Dağ köylerinde oluşturulan çete gruplarıyla birlikte tekrar döneceği düşüncesiyle ayrıldı şehirden. Evet, ortalığın biraz sakinleşmesini beklemeliydi...

Aylardır ilk defa acı da olsa, tebessüm etti yaptığı işi düşünerek... İlk kurşun sıkıldı ya, gerisi kolaydı...

Namusuna sahip çıkan Maraş'ın yiğit oğlu yiğitleri, "Maraş bize mezar olmadan, düşmana gülzâr olamaz!"

deyip seve seve koşacaklardı ölüme elbet, seve seve koşacaklardı...

SENİN YERİN

"Herkes rüyasının verdiği işaretlerden sonraki olaylara baksaydı, nelerin nelere delalet ettiğini çıkarır, kendi tabirnâmesini kendi yapabilirdi."

Arif Nihat Asya

Günlerdir içinde kopan fırtına nihayet dinmişti.

Kendince uygun gördüğü bir karar vermişti. Şu an çalıştığı okuldan ayrılacak, yeni bir okula geçecekti.

Verdiği kararın ne derece doğru olduğunu düşünmek istemiyordu. Sadece, içinde kopan fırtınanın, kendisini yiyip bitiren kararsızlığın ortadan kalktığına seviniyordu.

Son gelişmeleri hanımıyla da paylaşmak istedi. Fakat daha öncesinde belediyenin yeni restore ettiği tarihi hana gidip bir ikindi çayı içmeyi düşündü.

Büfeden aldığı İngilizce dergi ve gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı. Hanın avlusunda bir taraftan çayını yudumlayacak, bir taraftan da gazete ve dergiyi karıştıracaktı.

Hanın çaycısı artık kendisini çok iyi tanıyordu. Hayatın karmaşasından bunaldığı günlerde, buraya uğradığı için aralarında bir tanışıklık başlamıştı. Artık, "Hocam, çayınız açık mı olsun, demli mi?" diye de sormuyordu. Öğrenmişti az şekerli ve açık çayı sevdiğini. Yine öyle oldu. Uzun boylu, cılız yapılı çaycı, "Hoş geldin hocam!" dedikten sonra elindeki açık çayı bırakıvermişti sehpaya. Çaycının böylesine hızlı oluşuna şaşırmadı.

Çayı alırken teşekkür etti. Elindeki dergi ve gazeteyi öylesine karıştırmaya başladı. Bir şeyler öğrenmek için okuyor havası yoktu. Zihni hâlâ verdiği karardaydı. Alnının kırışıklığından ve gözlerinin derinliklerinden, içindeki dalgalanmalar rahatlıkla anlaşılıyordu. Dikkatini tam olarak toparlayamadığı belliydi.

Biraz rahatlamak istiyordu... Vazgeçti elindekileri okumaktan. Tarihi handa telâşla sağa sola koşturup duran insanları dalgın dalgın seyretti. Fakat hayal dünyası, kendisini hiç vakit kaybetmeden sarıp sarmalamıştı bile. Tatlı bir rehavet hakim olmuştu bütün benliğine.

Yeni anlaştığı kolejde alacağı maaş, eski okulunda aldığından iki kat fazla olacaktı. Bu parayla, şimdiye kadar ödemekte zorlandığı kooperatif taksitini ve üniversitede okuyan oğlunun aylık harçlığını çok rahat karşılayabilecekti.

Evin taksitleri biter, bir de oğlu memuriyete geçerse sıra arabaya gelecekti. Artık gittikçe gelişen ve kalabalıklaşan bu şehirde araba da şart olmuştu hani. Şehrin geniş caddelerinde bir sel gibi akan trafikte kendisinin de bir arabası olmalıydı.

Kurduğu hayaller hoşuna gitti. Hafiften tebessüm etti. Elinde tuttuğu bardağın ne zaman boşaldığının farkına bile varamadı. Bir çay daha istedi.

Sonbaharın bu ilk günlerinde, yaz mevsiminin sıcaklığı hâlâ devam ediyordu. Hanın ortasında bulunan asırlık çınar ağacının gölgesinde oturmakla, biraz olsun kendisini güneşten korumuş oluyordu. Çınar ağacının iri yapraklarının arasından sızan güneş ışığının parıltıları çayın sıcaklığıyla karışınca, içinden şairce duyguların geçtiğini hissetti.

İlk gençlik yıllarında aşka dair hissettiği duyguların bir kalıntısı gibiydi, şu an hissettikleri.

Zamanın bu mekanda çok hızlı geçtiğini hep söylerdi. Yine öyle oldu. Nasıl içtiğini fark edemediği birkaç bardak çay gibi, zaman da su gibi akıp geçmişti işte.

Artık eve dönme zamanıydı. Gidip hanımına da müjdeli haberi vermeliydi. O da zaten evlendi evleneli, gün yüzü görmemişti. Kendisiyle birlikte borç harç içinde yaşamıştı zavallı.

Bu sefer eve giderken otobüse binmek istemedi. Bir taksi tutup gitmeyi düşündü. Ne de olsa bugün sevinç verici bir gündü kendisi için. Sevincini, belediye otobüsünün sinir bozucu havasıyla azaltmak istemiyordu.

Eve geldiğinde güneş batmak üzereydi. Dağlara güneşin kızıllığı hakimdi.

Akşam yemeğinin hazırlığıyla meşgul olan hanımı kendisine "Hoş geldin!.." dedikten sonra izin isteyip mutfağa yönelmişti. O da arkasından mutfağa geçti. "Sana iyi bir haberim var." dedi sevinçle.

Tencereye koyduğu soğanları kavurmakla meşgul olan hanımı, "Hayırdır!.." diyerek başını eşinden tarafa çevirdi. Bakışlarından, ilk cümlenin devamını beklediği anlaşılıyordu. "Yeni bir kolejle anlaştım. Çok iyi bir maaş teklifinde bulundular. Artık biz de rahat yüzü göreceğiz."

Hanımı ocağı kıstı, tencerenin kapağını kapattı. Eşine biraz daha yaklaşarak: "Ama diğer yerden de

memnundun. Orada bir düzenin ve huzurun vardı. Peki ya şimdi aynı huzuru bulabilecek misin?" dedi.

Hanımı, eşinin verdiği habere çok sevinmişe benzemiyordu.

"Sen iyi olduktan sonra herkes iyidir. Ben de başta biraz tereddüt ettim ama, problem olacağını hiç zannetmiyorum." diyerek savunmaya geçti.

Hanımı, "Hayırlısı..." diyerek tekrar yemekle ilgilenmeye başladı.

Akşam ezanı okunuyordu. Mutfaktan çıktı. Üstünü değiştirip akşam namazı için hazırlık yapmaya başladı.

O akşam, yemekte alışılmışın dışında bir sessizlik vardı. Hanımının pek memnun olmayışı, her şeye rağmen içindeki kaygıları hareketlendirmişti. Yaşadığı güzel günleri düşündü. Okulun, en zor anlarında kendine destek oluşunu hatırladı. Çok fazla olmasa da yeteri kadar bir ücret alıyordu; ama yaşanan dostluklar her şeyden baskın geliyordu.

Yemek sonuna doğru bu düşüncelerinden sıyrıldı. Aldığı kararın hiç olmazsa şimdilik zorunlu olduğuna bir kere daha kendini inandırmaya çalıştı.

Ertesi gün, görev yaptığı eski yere gitti. Okul müdürüne, yeni dönemde kendileriyle çalışamayacağını, aslında çalışmak istediğini; fakat ekonomik şartların buna elvermediğini söyledi.

Müdür Bey'in yüzündeki mütebessim ifade birden dağılıverdi. İngilizce gibi az sayıda öğretmenin olduğu bir branşta, yeniden birilerini bulmak pek de kolay olmayacaktı. Burası özel okuldu. Yeni bir sezona başlarken daha ilk günden eksik bir kadroyla öğrencinin karşısına çıkarlarsa hiç de iyi bir tablo olmazdı. İnsanlar çocuklarını, kendilerinin eğitim ve öğretimdeki hassasiyetine güvenerek göndermişlerdi. Şu an ise bu güveni sarsabilecek bir durumla karşı karşıya idiler.

"Hocam, siz kendi açınızdan haklı olabilirsiniz; fakat biz size güveniyorduk. Onun için de kimseyle anlaşmadık. Doğru, biz başkaları kadar size tatmin edici bir ücret veremiyoruz. Ama siz de biliyorsunuz ki biz, öğrenciden aldığımızı yine öğrenciye daha kaliteli bir eğitim vermek için harcıyoruz. Yine de son karar sizin..."

Müdür Bey'in biraz tepki göstereceğini zaten önceden tahmin etmişti. Kendisini buna hazırlamıştı. Eh, olacaktı o kadar. Fazla önemsemedi. Konuşma sırasında soğuyan çayını da yudumlayıp izin istedi.

Okulların açılmasına daha iki hafta vardı...

Fakat hemen hemen her gün, öğretmenler okula uğruyorlardı. Yeni döneme ait yıllık planlar, programlar yapılıyor; toplantılar düzenleniyordu.

Yeni okulunda meslektaşlarını tanıdıkça, içinde kendisini rahatsız eden bir şeylerin varlığını yeniden hissetmeye başladı. Öğretmenler, pek de kafa dengi insanlar değillerdi. En ufak boşluklarda, toplantı aralarında, borsadan, tuttukları takımın yeni transferlerinden bahsediyorlardı. Bazısı, idarecilerin olmadığı yerlerde, okulun verdiği ücreti az bulduğunu bile rahatlıkla söyleyebiliyordu.

İnsani ilişkiler, samimiyetten uzak bir havadaydı...

Oysa çalıştığı eski yerde öğretmenler böyle değildi. Onların yanında kendisi biraz yaşlıca sayılırdı. Okul müdürü de dahil, herkes kendinden gençti. İsminin sonuna bir "Ağabey" sıfatı ekleyerek hitap ederlerdi.

Toplantılarda, idealist yanlarının etkisiyle heyecana gelen genç öğretmenlerin beyin fırtınaları kasıp kavururdu ortalığı. Sıra dışı fikirler gün yüzüne çıkardı. O genç öğretmenlere imrenirdi. Ya şimdi... Öğrencilerin başarısı göstermelik konuşuluyor, yeni döneme ait çok ciddî fikirler söylenmiyordu. Herkes, toplantılar bir an önce bitse de evimize gitsek diye düşünüyordu. Okul

müdürünün kurul tutanaklarına geçen konuşmaları bile, yıllanmış ifadeleri andırıyordu. Söylenenler, klâsik düşüncelerdi. Soğuk ve bir o kadar da resmî...

İki kişinin karşılıklı restleşmesiyle, kendisini saran düşüncelerden sıyrılıverdi. Dikkatini hemen toplamaya çalıştı. Sonuçta kendisi iyi olmalıydı. Başkalarının kötülüğü, kendisinin meslekî başarısına elbette ki gölge düşüremezdi. Buna fırsat da vermemeliydi.

Fakat toplantının tartışmayla sona erdiği o günden sonra yer yer, "Acaba buraya geçmekle kötü mü yaptım?.." diye düşünmekten kendini alamıyordu. Bir taraftan da çalıştığı eski kuruma vefasızlık etmiş olduğu düşüncesi, içinde burkuntular meydana getiriyordu. İşin doğrusu, hâlâ düşünce dünyasındaki gelgitlerle boğuşuyordu.

Karasal iklimin hakim olduğu şehirde, sonbaharın ilk soğukları geceleri kendini hissettirmeye başlamıştı. Yazın bunaltıcı sıcağında uyumakta zorlanırken, şimdilerde uykular da bir serinliğe bürünmüştü. Uykulara tatlı bir serinlik hakimdi.

Sabah namazına ilk önce hanımı kalkar, sonra da kendisini kaldırırdı. Uykusu ağırdı. Kendine gelmesi zaman alıyordu. Fakat bugün öyle olmadı...

Her gün erkenden kalkan hanımı, bugün kocasının hıçkırıklarıyla uyandı. Biraz da telâşlanmıştı. Hıçkırıkların sebebini sormaya çalıştı ürperti dolu sesiyle. Eşi cevap vermedi, veremedi. Daha da artan hıçkırıklar, farklı tonda verilen birer cevap gibiydi. Omuzlarından şefkatle tuttu. "Söylesene Allah aşkına, ne oldu?" diye sordu.

Neden sonra kesik kesik konuşmaya başladı. Dudaklarından zorla çıkan birkaç kelimenin arasında, hıçkırıklar artıyor, kesilince tekrar konuşmaya başlıyordu.

"Bu gece rüyamda Peygamber Efendimizi (sas) gördüm!"

Sözün gerisini getiremedi... Yutkundu, sağ elinin baş ve işaret parmağıyla gözyaşlarını silmeye çalıştı.

"Yüzü biraz sertti. Bana kırgınlığını hissedebiliyordum. Sonra beni kucağına aldı, eski görev yaptığım okulun merdivenlerine bıraktı. 'Artık senin yerin burasıdır. Sen vefasız olamazsın.' dedi."

Biraz kendine gelmişti. Rüyayı eşiyle paylaşınca rahatlamıştı.

"Bey, işin doğrusu benim de gönlüm pek razı değildi oradan ayrılmana. Varsın maddî sıkıntılarımız olsun. Değil mi ki, kalbin huzurlu; ne ehemmiyeti var! Bu düşüncelerimi sana bir türlü söyleyememiştim. Çok şükür, Rabbim seni seviyormuş ki; Sevgili Peygamberimizi (s.a.s.) rüyada, bir uyarıcı olarak karşına çıkardı."

Abdest hazırlığı için kalktılar...

Ömründe böylesine güzel bir namazı ilk defa kıldığını düşündü. Hafif kımıldayan dudaklarından ayetler dökülürken, hayalinde Kainatın Efendisinin görüntüsü vardı. Onun mahzun bakışını silmek istiyordu zihninden. Gözyaşıyla ıslanan kirpiklerinin arasından, acaba Efendimize ait sıcak bir tebessüm yakalayabilir miyim diye hayal ediyordu.

Güneşin biran önce doğmasını, zamanın su gibi akıp geçmesini istiyordu. Hiç vakit kaybetmeden gidip anlatmalıydı rüyasını, yüzüstü bıraktığı insanlara. Onların gönüllerine kutlu bir rüya ile gelen hakikatin o tatlı fısıltısını duyurmalıydı.

Evet, gidip anlatmalıydı...

Ve, "Ben artık ömrümün sonuna kadar sizinle çalışacağım..." demeliydi.

Evden çıkarken, parıldayan güneşin ilk defa böylesine güzel olduğunu fark etti. Tıpkı aydınlık bir rüyanın sabahında ışıl ışıl yanan yüreği gibi... Kirpiklerini tatlı bir tebessümle kırptı. Yanağından süzülen iki damla gözyaşı, Eylül yağmurları kadar ılık ve sevecendi.

GAMZELİ YILDIZ

"Çocuk kokusu, cennet kokularındandır."

Hazreti Muhammed(s.a.s.)

Asfalt yolun kenarındaydı evleri...

Evlerinin harman kısmında renk renk güller açmıştı. Çeşmeden bir bidon su alıp, gülleri sulamaya başladı. Yaprakları daha serpilmemiş bir gonca gülü eline aldı, iki derin nefesle kokladı.

Üç sene öncesini hatırladı. Çok sevdiği kocası, kendisine bir dal gül vermişti. Tıpkı bir top sevgi yumağı... Dört tane kıpkırmızı gül vardı incecik dalda. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" demişti. "Bu daldaki gül sayısınca çocuğumuz olsun istiyorum."

Aradan üç yıl geçmiş; ama hâlâ canı gibi sevdiği biricik eşine, bir çocuk bile hediye edememişti. Duygulandı, siyah gözlerinden boncuk boncuk gözyaşı damladı. Ilık gözyaşlarını yazmasının kenarıyla sildi. Eğer tevekkül sahibi kocası da olmasaydı, hayat çekilmez olurdu.

Susuz kuyular ne işe yarardı ki! Oğul vermeyen arı ne ise, kendisi de öyleydi...

Eşine bir çınar olabilmiş miydi? Ona, bağrında ümit dolu tohumları büyüten toprak olabilmiş miydi? Olamamıştı... Oysa kocası, ezberinde olan en güzel şiirleri kendisi için söylerdi:

"Kadınlar bilirim ülkeme ait

Yaslandın mı çınar gibidir onlar, sardın mı umut gibi"

Ne yazık ki, daraldığı ve bunaldığı zamanlarda eşine, bir umut ve teselli çınarı olamamıştı. "Can kuşum, umudum!" deyişi, hüzünlü gecelerin karanlığına gömülen ruhunu aydınlatırdı. "Rabbim elbet bir kabına koymuştur işleri." derdi. "İncecik üzüm dalından salkım salkım üzümleri lutfeden, kış vurgunu yemiş kupkuru dallardan çeşit çeşit meyveler yaratan Rabbim, niye senin gibi bir kadından da cennet kokulu evlatlar vermesin ki? İmtihan dünyası, sabredelim. Sen, masumiyetini koruyan Meryem gibi olursan hiç tasalanma. Meryem'den babasız olarak Hazreti İsa'yı yaratan Allah'ın rahmetinden uzak değildir bize bir evlat hediye etmek."

Bu sözlerdi ona dünyaları bağışlayan, hayatın yaşanmaz yanlarını yaşanır hale getiren.

Son gülü de suladı, burada biraz fazla oyalandığını düşündü. Eve yöneldi.

Güneş, Geçecek'i çoktan aşmıştı. Akşam yemeği zor yetişecek diye düşündü. Bugün çok iş yapmışlardı. Yirmi kök kayısı indirmişlerdi. Toplanması, taşınması kendilerini epeyce yormuştu.

Yarın da Darende'ye Somuncu Baba'ya gideceklerdi. Allah dostunun manevî huzurunda, çocuklarının olması için dua edeceklerdi. Sadece gönülden gelen kelimelerle yapmayı düşündükleri dua... Onun için bugün biraz fazla çalışmaları gerekmişti. Kocası en son, kayısıları motora yükleyip getirecekti. Kayısıların kükürtlenme işlemleri hemen yapılmalıydı.

Yorgunluk damlayan elbiselerini çıkarıp şalvarını giydi. Yörenin en meşhur yemeği olan analıkızlı köftesini yapacaktı. Uzun zamandır işten fırsat bulup da yapamamıştı. İnce bulgurdan iki tas alıp leğene koydu. Yeteri kadar da yağsız kıyma kattı. Yoğurmaya başladı.

Kocası, yaptığı yemeği çok beğenmişti. Gerçi bugüne kadar beğenmediği yemek hiç olmamıştı. Yatsı namazı için camiye giderken de çay demlemesini söyledi. Cami dönüşü toprak damda çay içeceklerdi.

Bir taraftan bulaşık yıkıyor, bir taraftan da çayla ilgileniyordu.

Demlenen çayın soğumaması için havluyla çaydanlığı sardı. Dama çıkardı. Oturacakları yere eskimiş elbiselerden yaptığı bezi serdi. Bu sırada kocası da namazdan dönmüştü. Yanına gelip selâm verdi. "Biliyor musun, cuma geceleri yapılan dualar kabule daha yakın olurmuş. Ben de bizim için, çocuğumuzun olması için dua ettim." dedi.

Bardakları çalkalayıp çayları doldurmaya başladı.

Dolunay, karşı tepeden bütün ihtişamıyla kendini göstermeye başlamıştı. Gündüzün sıcağıyla kavrulmuş gökyüzünde ışıl ışıldı yıldızlar. Dolunay, yıldızlara efendilik yapıyordu.

Hatice, kocasının şairce duygular büyüten yüreğine vurgundu. Yalnız kaldıkları zamanlarda, nasıl söyleyebildiğine anlam veremediği sözleri zevkle dinlerdi. Bu özelliğinin, köyün yeni hocası geldikten sonra daha da arttığını fark etmişti. Bazı geceler eve geç gelirdi. Niye geç geldiğini sorduğunda da kocası, hocayla kitap okuyup sohbet ettiklerini söylerdi.

Yine öyle şairce konuşmaya başladı...

"Hatice'm, senin o siyah zülüflerinin her bir teline getirip gökteki yıldızları asabilsem... Kırkikindi yağmurları yerine gözyaşlarımla ıslansa saçların, aşkımın gözyaşı yağmurlarıyla... Ve ben, sevgimi her dem bir buket yapıp hediye etsem sana... Gamzeli gülüşlerin ebetlere kadar eritse yalnızlığımı, başka bir şey istemem.

Kocasının, içine huzur damıtan ifadeleri mest etmişti Hatice'yi. Bağrında belki bir can tohumu yoktu

ama, ümit tohumları çoktan yeşerip boy atmıştı. Dallar meyveye durmuştu. Dalbastı kirazlarından sarkan taneler gibi, altın sarısı kayısıların sevecenliği gibi, dış âleme kapalı, sır dolu narlar gibi, yüreği de meyveye durmuştu. Huzur ağacının en güzel meyvesiyle gönlü, aydınlık sabahlara ulaşıyordu.

Gökten bir yıldız kaydı...

"Dilek tutalım mı?" diye sordu kocasına. Bir yıldız daha kayarken bir dilek tutuverdiler. Tuttukları bir daldı aslında. Bir umuttu tutundukları, bir kapı çalmaydı...

Hatice, iç âleminde de, hayal dünyasına ümit kanatlarıyla yolculuk yapıyordu. Kayan her yıldızın, bir insanın ölümüne işaret ettiğini duymuştu. Gökteki her bir yıldız, bir insandı. Işığı kuvvetli olanlar, gençlerdi. Onların daha yaşanacak nice güzel günleri vardı. Sönük parıltısından hayatın yorgunluğu süzülen yıldızlar ise, ölüme yakın olanlarındı. Yeni doğan çocuklar için de yeni yıldızlar doğardı. Pırıl pırıl, hayat dolu...

Gözleri sürmeli gecenin yanağı gamzeli yıldızı acep doğar mıydı? Kendi çocuğunun yıldızı belirir miydi gökyüzünde? Yanakları gamzeliydi Hatice'nin. Kocası, en çok da gamzeli gülüşlerine hayrandı. "Çocuğumuz olursa o da gamzeli olur." demişti.

"Allah'ım, gözlerine sürme çekilmiş gökyüzünün pürüzsüz karanlığında, gamzeli bir yıldız yaratmak uzak değildir Sen'den."

Kocası dalgınlığını fark etti. Eşinin dalgınlığını, ruhunu saran evlat kaygısına verdi. Müdahale etmedi...

O gece Hatice, çok değişik rüyalar gördü. Her rüyanın sonunda bir çocuğu oluyordu. İtinayla yetiştiriyordu çocuğunu; abdestsiz emzirmiyordu. Harama, helâle daha bir dikkat ediyordu. Her yönüyle mükemmel bir insan olarak yetişiyordu çocuğu. Hazreti Ebubekir gibi sadakat timsali, Hazreti Ömer gibi adaletli, Hazreti

Osman gibi edep abidesi ve Hazreti Ali gibi civanmert...

Bu büyük zatların sıfatlarından çocuğuna da bir şeyler bulaşsın istiyordu.

Aynı gece rüyasında Somuncu Baba'yı da gördü. Elinde bir tesbih, tane tane çekiyor. Büyüyor büyüyor, bir dünya oluyor Somuncu Baba. Elindeki tesbih taneleri birer yıldız... Yıldızları tesbih taneleri gibi çeviriyor. Dünya küçülüyor küçülüyor, Somuncu Baba oluyor...

Hatice, rüyanın heyecanıyla terden sırılsıklam olmuş bir vaziyette uyandı.

O sabah, kahvaltılarını erken yaptılar. Saat sekiz buçukta gelen Ulupınar belediye minibüsüyle Darende'ye doğru yol aldılar. "Yamalı asfaltları ağustos susuzluğuyla içen tekerlekler" umuda götürüyordu onları.

Kar suyunu iyi almış topraklardan bereket fışkırıyordu. Ağzı dualı gönüller, rahmet ufkuna yönelmişti. Kayısılar dallarını yere eğmişti olgunluktan ve bereketten. Rahmet bütün kâinatı sarmıştı. Ağızdan çıkan samimi duaların da, ötelerden boş dönmeyeceği ümidi taşınıyordu gönüllerde.

Somuncu Baba'nın türbesinin ve külliyesinin bulunduğu mekana geldiler.

Hatice'nin yüreği kıpır kıpırdı. Kalp atışları hızlanmıştı. Buraya evlenmeden önce de arada bir gelirdi. Ama o zamanki heyecanı şimdiki gibi değildi. Türbenin bulunduğu camiye çıkan merdivenleri adımlarken dualar mırıldanmaktaydı.

Merdivenleri çıkınca, ortasında fıskiye ve içinde balık bulunan havuzu seyre daldı. Bu mübarek mekanın her tarafı ruhanî bir atmosfere sahipti. Gözleri, ahenkle suyun içinde gezinen balıkların hareketlerine takılı kaldı. Şanlıurfa'daki Balıklı Göl'de bulunan balıklarla

aynı deniyordu onlar için. Dedesi, Kıbrıs harbinde buradaki balıkların da kaybolduğunu anlatmıştı. Savaş bittiğinde ise kimisi bıçak yarası almış, kimisi boynu eğri olarak ortaya çıkmış. Balıkların sayısı ise savaştan önceki kadar değilmiş. Dönmeyenler varmış...

Bir an önce içeriye girmek istiyordu. Fakat bir diğer taraftan, mekanın manevî havasını teneffüs etmenin lezzetinden de vazgeçemiyordu. Kayalardan ve caminin içinden geçerek gelen sudan bir avuç içti. Kayalara ince arklar yapılmış, o arklara da borular eklenmiş, musluk haline getirilmişti. Hoş bir görüntü vardı.

Caminin avlusunda vakfa ait kitapları satan ve oranın temizlik işlerini yapan Hacı Amcanın yanına gittiler. Somuncu Baba ile ilgili kitapları incelemeye başladılar. Bembeyaz sakalı, ayağında şalvarı ve yakasız gömleğiyle cana yakın biriydi Hacı Amca. Gelenlere Somuncu Baba'yı anlatıyordu. Hatice ve kocası az çok bir şeyler biliyorlardı. Bir de kendisinden dinleyebilmek için ona da Somuncu Baba'yı sordular. Nur yüzlü ihtiyar, yüzünde hiçbir bıkkınlık emaresi olmadan bir kere daha zevkle anlatmaya başladı:

"Evladım, Somuncu Baba aslen Türkmenistanlıdır. Yani Horasan erenlerinden... Anadolu'nun Müslümanlaşmasında çok büyük etkisi olmuş."

Biraz ara verdi, derin bir nefes aldı ve devam etti:

"O mübarek, aynı zamanda Peygamber Efendimizin soyundan gelmektedir, seyyiddir. Hacı Bayram Veli'nin de şeyhidir.

Çok yer gezmiş ve Bursa'da da uzun süre kalmış. Bu sırada da hep kendini gizlemeye çalışmış. Meşhur biri olmaktansa, insanlardan bir insan olmayı tercih etmiş. Somunculuğu meslek olarak seçmiş. Somunculuk yaparak, ticarette de insanlara nasıl dürüst olunması gerektiğini göstermiş.

Amacı para kazanmak değilmiş zaten. Ruhanî haliyle de insanları manen terbiye ediyormuş. Taptuk'un kapısına, doğru odun getiren Yunus misali, o da kendi odununu dağdan kendisi getirirmiş.

O mübarekle ilgili anlatılan iki keramet vardır ki, bulunduğu yeri terk edip buralara yerleşmesine sebep olmuş.

Yıldırım Beyazıt, Ulucami'nin açılışında hutbe okuması için, damadı Emir Sultan Hazretlerine ricada bulunmuş. O da Somuncu Baba'yı kastederek, padişaha: 'Aramızda asrımızın kutbu varken, ben vaaz edemem.' demiş. İhtimal ki, Peygamber Efendimizin, "Allah'ım, beni kendi gözümde küçük, başkalarının gözünde büyük yap!" duasını iliklerine kadar hissediyordu.

Bu iltifat, orayı terk etmesine neden olmuş...

Bir diğer kerameti de somunculuğuyla ilgilidir. Fırınında pişirdiği ekmeklerle medrese talebelerinin de ihtiyaçlarını karşılıyormuş. Bir gün ekmek pişirirken odun közlerini karıştırmak için maşaya ihtiyaç olmuş. Maşayı bulamayınca elini ateşe sokmuş. Tam bu sırada talebelerden biri bu durumu görmüş. Hazret, kerametine şahit olunmasına çok üzülmüş. 'Tılsım bozuldu' diyerek bulunduğu yeri terk etmeye karar vermiş.

Darende'nin bu sarp ve ıssız yerini, bir süre insanlardan uzak kalmak için mekan tutmuş. O mübareğin buraya gelişiyle bu ıssız ve sarp yerde nice yamaç gönüller irşad edilmiş. Nice Hak ve hakikate muhtaç gönüller ihya olmuş."

Nur yüzlü ihtiyar anlattıkça, Hatice'nin gözleri buğu buğu oldu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kocasına, "İçeri girelim..." dedi. Hiçbir şey düşünemiyordu.

İçinde Somuncu Baba'nın türbesinin bulunduğu camiye adım attığında, sanki cennet yamaçlarında seyahat ediyor gibiydi. Yeşil bir örtüyle örtülü türbenin

önünde durdu. Üç İhlas bir Fatiha okudu. Sonra yere oturdu ve kendi muhasebesini yapmaya başladı.

İçindeki fırtınalara dalgakıranlık eden o büyük velinin huzurunda, kendini limanını bulmuş sakin bir gemi gibi hissetti. Huzurun bütün renkleri yüzünde beliriyordu...

Ne olurdu; Peygamber Efendimizin, huzurunda bulunan Ahmet Rufai Hazretlerine temessül etmesi gibi, Somuncu Baba da mânâ âleminde kendisine temessül etse...O mübarek zatın elini öpse doya doya...

Kocasının "İki rekat hâcet namazı kılalım mı?" sözüyle hayallerinden sıyrıldı. Kocası ön kısımda, kendisi bayanlar için ayrılan arka bölümde, iki rekat hâcet namazı kıldılar. Bir evlat istiyorlardı. Peygamberimizin çokluğuyla övüneceği iyi bir ümmet, hayırlı bir evlat...

Namaz kılarken gözlerinin önüne Kâbe'yi getirmeye çalıştı. Sağında, bin bir renkte çiçeklerle bezenmiş cenneti; solunda ateş çukurlarıyla dolu cehennemi hayal etti.

Tesbihattan sonra ellerini açıp dua etmeye başladı...

"Ya Rabb! Sen'den, o engin rahmet deryana bizleri de daldırmanı diliyorum. Somuncu Baba'nın ruhaniyetini de arada şefaatçi eyliyorum. Ben biliyorum ki, onun gibiler Sen'in has kullarındır. Sen onların şefaatçiliğine 'hayır' demezsin. Hem diyorsun ki, 'Kullarım Ben'i nasıl zannederse Ben öyleyim.'

Allah'ım, ben de Sen'in bu engin rahmetine güvenerek hayırlı bir evlat istiyorum. Böyle bir ihsan, kıştan baharı yaratan, geceden gündüzü çıkaran Sen'in rahmetinden uzak değildir."

Gözyaşlarına artık hakim değildi. Dağın bağrından çıkan rahmet gibi akıtmıştı gözyaşlarını. Kınalı ellerini, kabul edileceğine inandığı dualarla yüklü ellerini, yüzüne sürdü. Ruhunun sıcaklığını taşıyan gözyaşlarına sürdü...

Köye dönerken tarif etmekten aciz olduğu ümitlerle ruhunun yıkandığını hissetti... Hayaller âleminde kartopu misali gittikçe büyüyordu umutları...

...

Kayan yıldızlara bakıp da dilek tuttukları gecenin duruluğuna sahip bir vakitte, gözleri sürmeli gecenin yanağı gamzeli bir yıldızı, ilk defa misafir olmuştu gökyüzüne...

Yüceler Yücesi'ne açılan eller, boş çevrilmemişti. Gönülden yapılan duaların samimiyetiyle Allah, Hatice'ye de kokusu cennet kokusunu andıran bir evladı lutfetmişti.

ŞEFAAT UMUDUM

"Gülün kalbidir senin yüreğin. Gülün kendisidir her dem açılan. Gül kokar senin nefesin. Sesin gül fısıltısı, sözün gülün ruhudur. Gül yağıdır senin terin. Gül toprağıdır senin yerin, ey gül!.."

Mehmet Doğan

İçimde tarifi imkânsız duygular var...

Gönlümün Sultanı, gül yüzlü Sevgilinin gül hatırına dökmek istiyorum içimi. Dert ortağım kelimeler, en tatlı sığınağım benim...

Âlem uykudayken, uyanıkken yıldızlar, daha bir başka işliyor hayallerim. Utangaç hasretlere kundaklanan yüreğimi yepyeni umutlarla açıyorum. Gök yırtılır gibi yırtılsın istiyorum yüreğim. Parça parça olsun, her parçasında hasretlerim duyulsun.

Düşlerim, Sevgilinin hayaline değiyor...

Kainatın Efendisinin asırlara meydan okuyan görüntüsünde en tatlı tesellilerimi arıyorum. Yalnızlıklarımı, O'nun ruhuma işleyen bakışlarında dindirmek istiyorum.

Geceye yakışan sessiz direnişlerim var. Vuslat kokan direnişler yazıyorum inadına.

Dışarıdan, akşamdan beri hiç dinmeyen yağmurun sesi geliyor. Pencerelerin camlarında yeni bir yağmur musikisi yazılıyor. Sevgiliye dair ümitlerim artıyor. Her bir yağmur damlasının sesinde vuslata çağıran nağmeler duyuyorum.

Yağmur toprağa vuslat için inerken, Kainatın Efendisine vuslatı düşlüyorum. Medineli kadınların, çocukların bekledikleri gibi beklemek istiyorum Âlemin Efendisini. Ben de bir beste yapmalıyım hicranla büyüyen yüreğimde. Dolunaylı bir gecede bir yeni "Talea'l-Bedru" okumalıyım. Yıllanmış hasretlerle tütsülenmiş şiirler okumalıyım, dolunayla aydınlanan yüreğimle birlikte.

Yıllar var ki, rüyalarım bir yalancı şafak edasıyla beni teselli etti. Güle adamayı istediğim yüreğime nicedir misafir olmadı gül yüzlü Sevgili.

Demek ki, bir şeyler eksik kalmış benliğimde. Aşk nakışını işleyememişim gül yaprağının üstüne, yüreğimin üstüne. Oysa lâl kesilen bülbüller bile kan verirken, can vermiş olur gül tomurcuğuna. Ya ben?..
Kutsal topraklara giden bahtiyarlar, bağrı yanık âşıklar da döndü. O diyarın kokusunu getirdiler bir zemzem berraklığıyla çağlayarak.

Ben o diyara gidemedim. Ziyaret edemedim sevgililer Sevgilisini. Hem, ne yüzle gidebilirim ki! Leyla Hanım'ın: "Ne yüzle varacak Leyla huzura, rûz-i mahşerde?" dediği gibi diyorum. Evet, ne yüzle?..

Hani hediyem?

Büyüklerin huzuruna çıkılırken hediye götürülürmüş. Gönül heybem bomboş... Sevgliyi memnun edecek bir hediyem bile yok.

Utanıyorum...

Ama özlemlerim, utanmalarımdan daha büyük. Utanmayı beceremesem de, acemî özlemlerim var gül yüzlü Sevgili için beslediğim.

Nebiler Sultanına hediyeler takdim edenleri düşünüyorum...

İslam aleminde belaların belaları kovaladığı bir dönemde Pakistan'ın çilekeş şairi Muhammed İkbâl, mânâ

aleminde kendini Resulullah'ın huzurunda görür. Halk toplanmış, Anadolu insanına yardım etmenin telâşındadır. Ve yardım için toplanan insanlara son sözü İkbâl söyleyecektir.

"Cemaat, şu anda kendimi Nebiler Sultanının huzurunda görüyorum. Diyor ki; İkbal, bana ne hediye ile geldin?"

Başlangıcı garip, sonu garip olan mukaddes emanetin bir çileli sahibi olan ızdırap şairi cevap verir:

"Ya Resulullah! Asırlar var ki, Sana takdim edecek bir hediyemiz olmadı. Ve işte şimdi Sana, Trablusgarp'ta mücadele eden Mehmetçiğin şehadet kanını hediye ediyorum."

Trablusgarp'ın şehit kanıyla sulanmış toprakları geliyor hayalime. Toprağa bir tohum gibi düşüveren şehitlerin muştusu geliyor ötelerden.

Muhammed İkbal'in hediyesi yarım bardak şehit kanı...

Benim bir hediyem yok Nebiler Sultanına takdim edeceğim...

Hediyemi şimdiden hazır etsem diyorum...

Mazinin hiç solmayan berrak yüzüne yansıyan kareleri yokluyor zihnim. Acaba diyorum, hangi hediye ile çalsam Nebiler Sultanın kapısını? Nasıl varsam huzura?

Ve bir başka gönül sultanı, ruh mimarı daha... Resulullah'ın terinde gül kokusu var diye, gönlünü gülşen eden bir güzel âşık... O da hediyeler yolluyor Resulullah'a. Belli ki, yüreğinin yanıklığı sözlerine aksetmiş. Aşk yangını kelimeler dökülüyor yanan bir gönlün resmedilişi gibi.

Kalp inceliğinin şahidi olan gözyaşlarını dolduruyor bir bardağa. O gözyaşları ki, günahına ağlamış insanların arınmışlığının şahidi... Günahına ağlamış insanla-

rın gözyaşlarını hediye ediyor Nebiler Sultanına. Cehennem yüzü görmeyecek olan gözlerin akıttığı yaşları... Cehennemin alevlerini söndürecek olan damlaları...

Birkaç damla da ben ekleyebilseydim o bardağa... Benim de aşka ve günaha adanmış gözyaşlarım olsaydı... Ağlayabilseydim..

Dua etmek istiyorum. Duaların en makbul olduğu ânı kollamak istiyorum.

"Onlar olmasaydı, belâlar sel gibi üzerinize gelirdi." denilen nur yüzlü ihtiyarların arasına karışıp dua etmek geçiyor içimden. Dualarımı, yüzlerinden tebessümün ve umudun hiç eksik olmadığı insanların arasında yollamak istiyorum gökler ötesi âlemlere.

Şehrin ıssız sokaklarından geçip câmiye gidiyorum...
Sabah ezanları yayılıyor camilerin minarelerinden, uykunun kollarındaki şehre.

Gaflet dolu bir gecenin bitiminde kurtuluşa davet çağrıları yankılanıyor göklerde. Karanlığın, aydınlıkla hem dem olacağı an yaklaşıyor. Aydınlığın galebesiyle teselli oluyorum.

Uykularını en güzel huzura varmak için feda edenleri düşündükçe sevinçlerim ve umutlarım artıyor. Ve o ezanlar ki, milli şairimizin mısralarında yeni bir anlam kazanıyordu:

"Bu ezanlar ki, şehâdetleri dinin temeli Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli" Hâlâ hediyemi düşünüyorum. Benim hediyem ne olmalı Allah Resulüne?

Saygıyı, hürmeti tâçlandıranlara imreniyorum.

Efendiler Efendisinin mübarek merkebiyle gezdiği yerlerden yayan giden bir sevdalıya sorarlar: "Efendim, gideceğiniz yere neden bir merkebe binip gitmiyorsunuz?" Cevap verir o büyük edep insanı: "Peygam-

berimin merkebinin ayak bastığı topraklarda, ben nasıl olur da kendi merkebime binip gezerim!"

Yalın ayak yürünür çöl sıcağını emen topraklarda. Kim bilir, belki de göze sürme diye sürülüyordur Medine'nin o misk kokulu toprağı. Bir mecliste, Medine sokaklarında dolaşıp da halka rahatsızlık veren köpeklerden bahsedilir. Ve gönlünü Resulullah'a adamış bir kara sevdalı kalkar ayağa ve haykırır: "Suuss! Ben Medine'nin o köpeklerine de kurban olayım."

Allah'ım bu nasıl sevgi, bu nasıl bir edep böyle? Resulullah'ın değil kendisine, kendinden sonra kalan hatıralarına bile böylesine hürmet gösteren gönüller, kim bilir hangi ölümsüz sevdaların bağrında yetişiyordur!

Resulullah'a saygıyı, adına sahip çıkmayı öğreniyorum. Bu saygıyı iliklerime kadar hissetmeye çalışıyorum. Ama yine de nasibim, alıcılarımın gücü nispetinde oluyor.

Hediye arayışlarım beynimi zonklatıyor...

Kitaplığa yöneliyorum. Nebiler Sultanına, yanık yüreklerin vefalı sahiplerince yazılan şiirler okumak istiyorum.

İlkin, Fuzuli'nin Su Kasidesi'ni açıyorum.

"Saçma ey göz eşkten gönlümdeki odlâre su

Kim bu denlü tutuşan odlâre kılmaz çâre su"

(Ey göz, gözyaşlarından gönlümdeki ateşlere su saçma. Zira böylesine yanan ateşlere su çare olmaz.)

Yüreklerdeki ateş, mısralarda dolaşıyor. Şiirler tutuşuyor yanan gönüllerle birlikte. Gözyaşı çağlayanları da aksa gönüllerdeki ateş söneceğe benzemiyor.

Ya Resulullah! Senin gül cemalindir, vuslat şiirlerinin kafiyesi varlığındır gönül ateşini söndürecek olan iksir.

"Suya versin bağban gülzârı, zahmet çekmesin

Bir gül açılmaz yüzün tek, verse bin gülzâre su"

(Bahçıvan, gül bahçesini suya versin, boşuna onunla uğraşmasın. Çünkü bin gül bahçesine de su verse, Senin yüzün gibi bir gül açılmaz.)

Öylesin Efendim, öylesin!.. Senin gibi bir gül gelmez cihana, buna olan imanımı bir kere daha tazeliyorum. Sen, "Levlâke..." ile başlayan iltifatın muhatabı, naz makamının Sultanısın Efendim. Senin rengin, kokun, duruşun ve ümmetini dileyen sözlerin, büyüklüğüne yakışan bir güzellikle bahşedilmiş Sana.

Bir derviş tavrıyla, Resulullah'a en tatlı edeplerle yönelen Nâbi'nin, ruhumu okşayan mısralarını okuyorum:

"Sakın terk-i edepten kûy-i mahbub-u Hüdâ'dır bu
Nazargâh-ı ilâhidir makâm-ı Mustafa'dır bu"

(Edebe aykırı hareket etmekten sakın. Zira burası, Allah'ın sevgilisinin yurdudur. Allah'ın nazar ettiği, Hazreti Muhammed Mustafa'nın makamıdır.) Efendimin mübarek makamının bulunduğu o kutsal beldenin kutsiyetine yakışan bir eda ile dillendiriyor o güzelim edebini.

"Sakın terk-i edepten..."

Ya Resulullah, Sana karşı biz kim bilir ne edepsizlikler yaptık! Bize kusur yakışmasa da, Sana affetmek çok yakışıyor. Billahi çok yakışıyor... Peygamberlik tâcı gibi, inan, çok yakışıyor...

Biraz da mânâ derinliğine ve bir okyanus enginliğine sahip Şeyh Galip'in gönül incilerini okuyorum. O Şeyh Galip ki, kendisinden iltifat dolu bir söyleyişle "Na'tını Galip yazsın" diye bahsedilen büyük şair:

"Bî-çâredir ümmetlerin isyanına bakma

Dest-i red urup hasret ile düzaha kakma

Rahm eyle amân âteş-i hicranına yakma

Ez-cümle kulun Gâlib'i pür-cürmü bırakma"

(Çaresiz olan ümmetlerin isyanına bakma. Onların isteklerini geri çevirip cehenneme atma. Ve günahkâr kulun Galip'i de ayrılık ateşiyle yakma. Ona merhamet et.)

Bu yalvarışları, kalbimin sesi say Ya Resulullah!

Biz günahkâr, isyanlara bulanmış ümmetlerini bir de ayrılık ateşiyle birlikte cehenneme atma!

"Bî-çaredir ümmetlerin isyanına bakma..." Ya Resulullah!

En tatlı dualarla süslenmiş şiirler, yüreğime serinlikler bahşediyor.

Keşke ben de Peygamberimin sevgisiyle yanan bir gönle sahip olsaydım da, onu yollasaydım bir zarf içinde, gecenin en mahrem saatlerinde.

Keşke...

Bari gönlümün yanıklığı yoksa da, yollayabileceğim bir mektubum olsa... Hıçkırıklarımla beslediğim şiirler gibi olsa mektuplarım... Her okunan gönülde yeniden yazılsa... Ve hıçkırıklar duaya dönüşse... Semada buluşsa dualaşan hıçkırıklar...

Gül kokulu sayfalara, gül kızıllığına bürünmüş bir şafak vaktinde, güle adanmış yüreğimi kanatırcasına döksem içimi...

Umuda sarınsam sonra...

Sermayem umudum olsa...

USTAM, KOLAY GELSİN!

Ayrı kaldıkları zamanlarda nice umutlarla ve tazelenen hatıralarla babalarının yolunu gözleyen tüm çocuklara...

Yıldızların çokluğuyla övünmekte gökyüzü...

Eylül'ün bu ilk günlerinde yazdan kalma bir hava var. Ruhları okşayan ılık bir esinti hakim geceye...

Okulların açılmasına iki gün kalmış. Fakat bina, eğitim öğretime tam hazır değil. Tadilat nedeniyle yetişmeyen yerler var. Gün boyu devam eden hummalı bir çalışmadan, geceye sarkan birkaç küçük hareketlilik göze çarpıyor.

Okulun genel müdüründe de kaygıyla karışık tatlı bir heyecan kendini gösteriyor. Yönetim kuruluyla birlikte davet ettiği birkaç iş adamını yanına alıp okulun son durumunu onlara göstermek istiyor.

Okulun tadilatı bitmeli, eğitim aksamamalı...

Ya inşaat bitmezse diyecek oluyor; ama hemen siliyor bu düşünceyi hafızasından. Her şeye rağmen bu iki günde okul, eğitim öğretime hazır hâle getirilmeli. Evet, ne pahasına olursa olsun...

İlkbaharda açan güllerden tomurcuğu tükenmeyenler var. Bahçedeki ağaçların ve çimenlerin serin kokularına karışan gül kokuları hemen fark ettiriyor kendisini. Bu gece vaktinde, okulu ziyarete gelen misafirlerin ruhlarını okşuyor gül kokuları. Gül kokularıyla kazınıyor gönül sayfasına zamanın fotoğrafı.

Okulun bahçesine ne de güzel yakışıyor güller! Tıpkı öğrencilerin, okula en güzel anlamı katmaları gibi... Güller de yeşil renge bürünen bahçelerin en güzel süsü.

Öğrenci ve gül: Bir öğretmen için iki gönül süsü... İkisinde de karşılıksız sevmenin büyüsü saklı. Bir gonca gülde nasıl umudu kokluyorsa insan, bir öğrencide de aydınlık geleceğin ışıltısını görür.

İnşaatın yoğunlukta olduğu ikinci ve üçüncü katları incelemeye çıkıyor misafirler.

İkinci katın merdivenlerinin başında bir hareketlilik var. Ortalık toz duman... Mermer kesme makinesinin gürültüsü yankılanıyor koridorlarda. Kesilen mermerlerden çıkan toz, bütün koridoru kaplamış. Makineyi tutan adam, kendini yaptığı işe vermiş; âdeta dünya ile alâkasını kesmiş, umursamıyor hiçbir şeyi. Üstündeki elbise, ayağındaki ayakkabı tozdan asıl rengini kaybetmiş. Her şey, kesilen mermerlerin tozuyla beyaza boyanmış gibi.

Koridorun başında dört metrekarelik bir alanın mermerleri sökülmüş, orası yeniden düzenleniyor. Mermerler uygun şekilde ayarlanıp yerlerine konuyor. Fazlalık kısımlar da makineyle kesiliyor. Bir tarafta mermerler, bir tarafta harç; kesilen parçalar ayrı bir yere toplanmış...

Okulu gezmeye gelen misafirlerden biri, "Ustam, kolay gelsin!" diyor, gecenin bu vaktinde devam eden hareketliliğe hayran olarak. Kolay iş mi, böylesine ağır bir çalışmayı gece de devam ettirmek!

Ses muhatabına ulaşmamış olmalı. Makinenin gürültüsü hâlâ devam ediyor. Genel müdür devreye giriyor. Makineyi çalıştıranın yanına yaklaşıyor ve ona, eliyle ara vermesini işaret ediyor.

Genel müdürün dudaklarından tatlı bir tebessüm yayılıyor. Geniş çehresinde elmacık kemikleri daha bir belirginleşiyor gülümsemeler eşliğinde.

"Ustam, kolay gelsin!" diyen misafirine bakıyor manalı manalı. Her zamanki gibi kendinden emin haliyle, "Tanıştırayım sizi." diyor elinde mermer makinesiyle ortalığı toza katan kişiyi göstererek. Yanına yaklaşıyor.

"Okulumuzun yeni müdür muavini. Bu yıl geldi."

Misafirlerin bakışlarına daha bir şaşkınlık hakim oluyor. Birkaç, "Yeni müdür muavini mi?" diyen kısık ses duyuluyor. Yavaş yavaş bu şaşkınlık, yerini hayranlığa bırakıyor. En güzel takdir ifadeleri dökülüyor dudaklardan. Gecenin bu vaktinde değme ustalara bile taş çıkartırcasına çalışan yeni müdür muavinine, yüreklerindeki aydınlığı yansıtarak bakıyorlar.

"Ustam, kolay gelsin!" diyen dudaktan, bu sefer: "Hocam, kolay gelsin!" sözleri dökülüyor daha bir saygıyla... Bütün herkes aynı cümleyi tekrarlıyor: "Hocam, kolay gelsin!"

Genel müdür bir üst kata çıkartıyor misafirlerini. Merdivenleri adımlayan misafirlerin aklı hâlâ, elinde mermer kesme makinesiyle çalışan müdür muavininde.

Üzerindeki şaşkınlığı hâlâ atamayan misafir, genel müdürün yanına sokuluyor usulca. Arkadan gelen gürültüler gittikçe azalıyor.

"Hocam; okulumuzun güzelliğini biliyor, burada çalışan öğretmenlerimizin fedakârlıklarını tahmin edebiliyordum; ama itiraf edeyim ki, böylesi bir fedakârlık aklımın ucundan bile geçmemişti. Biz bu öğretmenlerimizin hakkını nasıl öderiz? Vakit geceye yaklaşmış ve hocamız hâlâ burada... Gidip ellerini öpmek geliyor içimden. O toza toprağa bulanmış ellerini... Ben zannederdim ki, sadece tebeşir tozu yakışırdı öğretmenlerin ellerine. Yanılmışım hocam, yanılmışım..."

Çalıştığı mesai arkadaşlarını yakından tanıyan genel müdürün çehresinde utangaçlık en mahcup edasıyla kendisini gösteriyor bu sözler üzerine. Yaşanan bu tablo karşısında söyleyecek bir söz bulamıyor. Cevap mahiyetinde birkaç şey diyecek oluyor, cümleler boğazında düğümleniyor. Yutkunuyor. Ve sadece, "Doğru söylüyorsunuz efendim!" demekle yetiniyor.

Doğru söylüyorsunuz efendim...

Arkadaşlarının hangi bir güzelliğini ve fedakarlığını anlatsın ki? Olimpiyat denmiş, gecelerini gündüzlerine katmış bu öğretmenler. Proje denmiş, laboratuarları mekan tutmuş, araştırma merkezlerinin eşiğini aşındırmışlar.

Hangi birini anlatsın?

***

Evde, babasının yolunu gözleyen iki ciğerpare yavru ve bir de vefalı eş var. Yeni taşındığı bu şehirde yalnızlığını, eşini özlemekle tatlandıran bir hayat arkadaşı...

"Anne, babam artık niye akşamları eve gelmiyor?" diyen çocuklarına, anlayabilecekleri cevaplar veremiyor. Gönlünü ebedi bir gayeye adayan can yoldaşının, yeri geldiğinde böyle davranması gerektiğinin farkında olan hanımefendi, çocuklarını teselli etmeye çalışıyor.

Alınlarından öpüyor dudakları kevsere dokunur gibi. Saçlarını kokluyor aşk yangını gülleri koklar gibi. Oturma odasında televizyonun üstündeki gümüş vazoya ilişiyor gözleri. Eşinin kendisine hediye ettiği gülleri kurutup içine koymuştu, her baktığında yeniden canlansın diye hatıralar. Ve şimdi yeniden canlanıyor hatıralar...

Maziye dönüyor, geçmişi getiriyor yanı başına. Hediye edilen her bir gül goncasında yeniden, yaşanan vefa dolu sevdalarını hatırlıyor. Ağlamamak için zor tutuyor kendini. Gözyaşlarını çocukları görsün istemi-

yor. Başını çeviriyor yan tarafa. Gözlerinde biriken birkaç damlayı elinin tersiyle siliveriyor.

"Gelecek yavrum; ama babanızın şimdilik biraz işi var, gelecek!"

***

Ve sen öğretmenim!

Yüreğini hangi yangınlarda yaktın da dost oldun ışıl ışıl yıldızlarla? Öğrencilerinin hayaliyle uykusuz kaldığın gecelerde, hangi sevda şarkılarıyla büyüttün yüreğini? Gözyaşların mıydı sulayan, o sevgi fidanlarını? Bulutların bile bazen cimrilik ettiği mevsimlerde, kim bilir gönül vadilerin hangi coşkunlukla çağlıyordu? Suyu çekilmiş kuyulara inat; gönlün, suya hasret nice kuruyan dudakları besliyordu.

Yaz mevsiminin lacivert gecelerinden kayan yıldızları toplayıp bir bir, taksam omuzlarına şeref nişanındır diye... Bilmem ki, senin büyüklüğünü yansıtmış olur muyum?

Biliyorum, dönüp bakmazsın sen omuzlarındaki yıldızlara. Öğrencilerinin gönül semalarında yanmışsa bir kandil, aydınlatıyorsa onların istikbale uzanan kıvrım kıvrım yollarını, işte en büyük bahtiyarlık o olsa gerek senin için.

Yıldızın ve yüreklerde tutuşturduğun kandillerin bol olsun öğretmenim...

Gün gelecek, yüreklerde tutuşturduğun kandillerin her birisi, geleceğimizi aydınlatan vefalı ışığımız olacak. Ne gökteki dolunay, ne de yedi kandilli Süreyya yıldızı... Sadece yüreklerde tutuşturulan kandiller...

...

Sahi, "Ustam, kolay gelsin!"

UMUDUN RENKLERİ

Yarınlara, yüreğinin ışıltısıyla yürüyen sevgili dostuma...

Okuldan her zamanki saatte dönmüştü.

Annesi, oğlunu kapıda karşıladı. Gelmesine yakın bir vakitte pencerenin önüne oturur, oğlunun servisten inmesini bekler, indiğini görünce de kapıya koşardı. Çoğu zaman Salih, zile basma gereği duymazdı.

Annesi, Salih'in yemeğini önceden hazır ederdi. Eve geldikten bir saat sonra oğlunun fizik tedavisine gitmesi gerekiyordu. Dönüşü de geç olduğu için akşam yemeğini erken yiyordu. Salih, bu dar zamanda biraz da dinlenmeye çalışıyordu. Bu dinlenme süresi çoğu zaman bilgisayarın başında geçiyordu.

Annesinin kendisi için gösterdiği çabayı her hatırlayışta, Salih'in gözleri dolardı. Kendi varlığıyla mutlu olması gereken en yakınlarına, şimdiye kadar farkında olmadığı hüzünler yaşatmıştı.

Fizik tedavisi merkezinden gelen servisin kornasıyla evden çıktı. Yolun karşı tarafına kardeşiyle birlikte geçti. Trafiğin yoğun olduğu bu caddede en küçük bir dikkatsizlik büyük acılara neden olabilirdi. Genelde karşıdan karşıya geçerken, yürümekte zorlandığı için kardeşi yardım ederdi.

Fizik tedavisi uzmanı Nâlân Hanımla egzersizlere başlamadan önce biraz şakalaşması âdet olmuştu. Bu sefer de onun saç stiline takılmıştı. Nâlân Hanım, Salih'in kendisine daha fazla takılmasına müsaade etme-

den, onu yeni alınan fizik tedavisi cihazının yanına götürdü. Salih yere uzandı. Manyetik alanda, elleri ve ayakları vücuduna bitişik düz bir şekilde uzun süre durması gerekiyordu.

Bu cihaz yeni alındığı için özellikle Salih'te denemek istiyorlardı. On altıncı yaşına giren Salih, diğer hastalar gibi değildi. Algılaması, duygu ve düşüncelerini ifade edebilme kabiliyeti diğerlerine göre daha iyiydi. Tedavinin nasıl bir sonuç verdiğini Salih'te daha iyi gözlemleyebilirlerdi.

Tedaviye ara verildiği bir sırada, fizik tedavisine ilk defa gelen bir çocuk, Salih'in dikkatini çekti. Bir buçuk yaşlarında görünüyordu. Tombulca bir çocuktu. Saçları sarı, gözleri açık yeşildi. Hareket edemediği için bir kütle gibi duruyordu. Donuk bir şekilde etrafı süzüyordu. Çocuğun anne ve babası, teselli arayan bakışlarla kendilerine bir şeyler anlatan terapisti dinliyorlardı. Salih, yanlarına gidip, "Hoş geldiniz, geçmiş olsun..." dedi. Diğer hastalarla ve fizik tedavisi merkezinde çalışanlarla diyalog kurmakta hiç zorlanmazdı. Çekingen değildi. Kelimeler ağır ve yarı çarpık dökülse de dudaklarından, karşısındakiyle anlaşabilmesinde hiçbir sıkıntı olmazdı.

Kendilerine bir şeyler anlatan terapisti dinlemeye çalışan anne baba, Salih'e biraz da şaşırarak teşekkür etti. Salih, onları şimdilik rahatsız etmeyi uygun bulmadı. Bir köşeye çekilip biraz dinlenmek istiyordu.

Bu anne babada, kendi anne babasının yaşadıklarını görmeye çalıştı. Ve hiçbir şeyden haberi olmayan yavrunun bahtının açık olması için birkaç cümlelik dua etti. Sarı saçlarıyla, açık yeşil gözleriyle insanı büyüleyen çocukta kendi küçüklüğünü hayal etmeye çalıştı.

Doğumu evde olmuş... Ebeler çok da tecrübeli olmadığı için bir süre oksijensiz kalmış. Bu büyük ihmâl hayatının bütün seyrini değiştirmiş.

Annesi, sürekli ağlayan oğlunun durumundan rahatsız olmuş. Üç dört ay sonra hastaneye götürmüşler. Olacak ya işte, doktor da: "Bu çocuk biraz huysuz, ondan böyle çok ağlıyor. Merak edilecek bir durum yok. Hiçbir şey olmaz..." deyip göndermiş anne babasını.

İlerleyen günlerde de rahatsızlığının geçmediğini gören ailesi, bu sefer tıp fakültesi olan bir başka yere götürmüş kendisini. Oradaki doktorlar da, ailesini kahreden bir teşhiste bulunmuşlar. "Bu çocuk sakat, iyileşmesi çok zor. Yapılacak pek bir şey yok..." demişler.

Salih, hayallerine ara verdi. Terapistin, küçük çocuğa yaptırdığı hareketleri takip etmeye başladı. Çocuğun bacaklarını göğsüne doğru büküyor, tekrar düzeltiyordu. Bu hareketi her iki bacağına da uyguladı. Daha sonra ellerini sırasıyla yukarı kaldırıp indirmeye başladı...

Salih, bu hareketlerin de kendine yapılmış olduğunu düşündü. Gözlerini çocuklarına dikmiş ailenin nasıl bir ümide tutunmaya çalıştıklarını çok iyi anlayabiliyordu.

Yapması gereken egzersizlerden biraz daha kaçamak yapıp hatıralara yöneldi.

Babasına yol gösteren kaymakamı hayırla andı. Eğer babasına, "Bu çocuğu Ankara'ya götürüp tedavi ettirin." demeseydi, belki de şimdi olduğu gibi yürüyüp konuşamayacaktı. Tekerlekli bir sandalyede yaşama tutunmaya çalışacaktı.

Şu anda karşısında tedavi gören çocuğu da bir bakıma şanslı görüyordu. Hiç olmazsa göreceği iyi bir tedaviyle o da kendisi gibi yürüyüp konuşabilirdi. Çünkü tedaviye ne kadar erken başlanırsa o kadar iyiydi. Hem Allah'tan ümit kesilmezdi. Nasıl kesilsindi ki... Eğer anne ve babası, yaşadıkları olumsuzluklar

karşısında dirençlerini ve ümitlerini kaybetselerdi, şimdi kendisi bu durumda bile olamayacaktı.

Gözleri hafif nemlendi. "Çok şükür Allah'ım Sana!" dedi.

İlkokul üçüncü sınıfa kadar diğer arkadaşlarından pek farklı olduğunu hissetmemişti. Babası polisti ve lojmanlarda kalıyorlardı. Ama daha sonra oturdukları yerde ve okuduğu okulda, arkadaşları kendisini oyunlarına almamışlardı. Futbol maçlarında onlar gibi koşamıyordu. Elleri de iyi tutmadığı için kaleye de koymuyorlardı. İşte ilk defa o zaman diğer çocuklardan farklı olduğunu hissetmişti.

Önceleri fizik tedaviyi bir oyun gibi görüyordu. Tedavi görmeye giderken, "İyileşmek için gidiyorum." diyordu; ama iyileşmenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Yavaş yavaş insanlardan uzaklaşmaya başlamıştı. Kendine yöneltilen bakışlardan, özürlü olduğunu yüzüne karşı söylemeseler de arkasından söylediklerine inandığı insanlardan uzaklaşıyordu. Onların sağlıklı dünyalarından nefret etmeye başlamıştı.

İlk zamanlar televizyona sığınmıştı. Televizyon, kendisine özürlü olduğunu söylemiyordu. "Sen beni seyredemezsin, benim hızıma ulaşamazsın..." demiyordu.

İlköğretim altıncı sınıftayken, babası bilgisayar almıştı. Bilgisayarın varlığına televizyondan daha çok sevinmişti. Artık iyice içine kapanmıştı. Sanal alemde kendine yeni bir dünya kurmuştu.

Salih, hayallerinden terapistinin uyarısıyla sıyrıldı. "Ne oldu sana, sen ağlamışsın Salih!" diyen Nâlân Hanım'ın şaşkın bakışları arasında elini gözlerine götürdü. Farkına varmadığı gözyaşlarını utanarak silmeye çalıştı. "Hiç, öylesine düşünüyordum." dedi. Sonra kalktı, egzersizlerine yeniden başladı.

Gelirken tek geldiği servis, şimdi tıka basa dolmuştu. Fizik tedavi merkezinin kapanma saati geldiği için, son kalanlar da aynı servisle evlerine bırakılıyordu. Her zaman önde oturduğu serviste, bugün en arkaya oturmuştu. Kimsenin kendisiyle şakalaşmasını istemiyordu. Yalnızlığı tercih etmişti. Yeni gelen küçük çocuğun kendisine hatırlattığı geçmişini, yeni hüzünlerle bir kere daha yaşamanın yorgunluğu vardı üzerinde.

Durgundu ve duyguluydu...

Servis en son Salih'i bıraktı. Eve geldiğinde yatsı ezanı okunmaktaydı. Bu yorgunluğun üstüne bir de ders çalışması lâzımdı. Çalışabilirse tabi...

Birkaç gündür yağan kar, bugün kesilmiş; fakat yerini sert bir soğuğa bırakmıştı. Annesi, çayla birlikte akşam üzeri yaptığı revani tatlısını getirdi. Salih, tatlıdan çok içini ısıtan çaya sevindi. Çalışma masasına oturup içiyordu çayını. Kolları tam hareket edemediği için, çay bardağını ağzına götürmekte zorlanıyordu. Masada olunca biraz kendisi masaya yaklaşıyor, biraz da bardağı kaldırıyordu. Ancak böyle rahat içebiliyordu. Yemek yerken de öyle...

Yorgunluğunu üzerinden attıktan sonra derse başladı. Yarın, geometriden sınav olacaklardı. Diğer arkadaşlarından daha çok çalışması gerektiğini biliyordu. Öğrencilerden bazıları aralarında konuşurken, hocaların kendisine torpil geçtiğini söylemiş. Bunu duyduğunda ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Dudaklarını, farkında olmadan nasıl ısırmışsa, kanatmıştı. Bazı geceler uykusuz kalarak elde ettiği başarılarına gölge düşürmemeliydi.

İnsanlar kendisini de spastik özürlü olarak görüyorlardı. Halbuki, zekâsında hiçbir problem yoktu. Sadece diğer arkadaşları gibi rahat yürüyemiyor, düzgün konuşamıyordu. Onun dışında önemli hiçbir kusuru yoktu.

Bir defasında kendisini hem üzen hem de güldüren bir hadise yaşamıştı.

Babasının tayininin çıktığı yeni yerde, uygun bir fizik tedavi merkezi arıyorlardı. Gittikleri bir merkezde terapist; adını, yaşını ve renkleri soruyordu. Böylesine hafife alınmasına çok kızmıştı. İki bilinmeyenli bir denklem yazıp çözümünü de terapiste uzattığında, onun şaşkınlığını görmekten büyük bir zevk almıştı.

Evet, hiç kimsenin acımasına ihtiyacı olmadan yüreğinin ışıltısıyla ve onurlu direnişlerle kazanmalıydı yarınlarını.

Dersine çalışmaya başladı...

Evde annesi hariç herkes yatmıştı. Annesi, Salih yatağa girmeden yatmazdı. Çocukluğunda hastalıklarından dolayı uykusuz kalıyordu; ama şimdiki uykusuzluklar, oğlunun daha iyi bir gelecek elde etmesi içindi. Her anında destek oluyordu oğluna. Bu uykusuzluklar, mutluluğa susamış annenin yüreğini ısıtıyordu.

Salih, yeteri kadar çalıştıktan sonra dersi bırakıp uyumaya karar verdi. Oğlunun çalışmayı bıraktığını gören annesi de, bir ihtiyacı olup olmadığını sorduktan sonra, saçlarından öpüp odasına çekildi.

Yatağına uzandığında, yarınki geometri yazılısının stresinden sıyrılıp fizik tedavide gördüğü, adını bile bilmediği küçük çocuğu düşünmeye başladı.

Kendisi gibi o da bir buçuk yaşlarında başlıyordu fizik tedaviye. Çocuklarının geleceğinin ne olacağını bilemeyen aileye ümit vermeyi düşündü. Yarın gittiğinde onlara kendi hayat hikayesini anlatacaktı. Ve işte diyecekti, şu anda lisede okuyorum. Yürüyüp konuşabiliyorum. Anneme ve babama, kardeşime; sizi seviyorum diyebiliyorum. Onların da beni sevdiğini görebiliyorum, daha ne isterim ki... Merak etmeyin, sizin çocuğunuz da yürüyecek, konuşacak; belki elinde bir

demet papatyayla koşarak yanınıza gelecek bir bahar günü. Allah'tan ümit kesmeyin!

O aile ile böyle konuşmayı düşünüyordu...

İstiyordu ki, onların da yüreklerinde umudun taptaze renkleri belirsin. Yağmur sonrası tatlı bir maviliğe bürünen gökyüzü gibi, rengarenk gökkuşağı gibi umudun renkleri sarsın ruhlarını...

Gece lambasına diktiği yorgun gözlerini kapadı. Işıl ışıl ve masmavi bir gökyüzü canlandı hayalinde...

HAYALLERİNİN YORGUNUYUM

"İçimde tüten bir şey; hava, renk, eda, iklim
O benim, zaman, mekan aşıp geçmiş sevgilim."

Necip Fazıl Kısakürek

Senin hayallerinin yorgunuyum...

Ayrılığın, yüreğimin en kuytu köşesinden hüzzam bir şarkının âhengiyle çıkar gün yüzüne.

Özlemlerim kabardıkça, hatıralar harmanından sevdanı devşiririm. Ve seni ne kadar çok sevdiğimi, senin bende ne kadar yer ettiğini bir kez daha anlarım.

Senden ayrı kaldığım zamanlarda kendimi, uykunun unutulmuşluğuna terk edilen bir bebek gibi hissederim.

Ve sen bilemezsin, gönül sahilimden ne gemiler kalkar gözbebeklerine...

Ve sen bilemezsin, martıların hoyrat çığlıklarında hangi onulmaz yaramın feryadı gizlidir...

Yağmurun yağışında, rüzgârın uğultusunda, karların ipekten dokunuşunda seni ararım. Her bahar açan erguvanlarda, güneşin yeni bir umudu kuşandığı mavi atlasta, gönül dantelamda seni ve yüreğime kazıdığın asırlık hatıraları ararım.

Asırların yükünü sırtlayan hatıralarda seni ararım İstanbul...

Çağlara mührünü vuran bir güzel sevgilinin, çağlardan çağlara dalgalanan müjdesini sende görmenin mutluluğu doldurur içimi.

Ey şehirler sultanı, sultanların şehri İstanbul!..

***

İstanbul'a geldiğim günü, daha dün gibi hatırlıyorum. Gelişim bir sevinci taşıyordu beraberinde. Üniversiteli olacaktım... Hayallerimle İstanbul buluşacaktı denizin mavi sularında, martıların beyaz çığlıklarında.

Harem'de inmiştim. Denizin yosunlu kokusunu içime çeke çeke yürüyerek yol alıyordum Üsküdar'a doğru. Gün yeni yeni ışıyordu. Geceden kalma bir sessizlik sinmişti Kızkulesi'ne. Yalnızlığını ağaran günle birlikte üstünden atmanın telâşındaydı. İlk defa bu kadar yakından görüyordum Kızkulesi'ni. Resimlerden, siyah beyaz Türk filmlerinden hatırladığım Kızkulesi, şimdi bütün çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi.

O Kızkulesi ki, şairlerin dilindeydi yapıldığı günden beri. Kendisi için yazılan her şiirle birlikte yeni bir çehreye bürünürdü. Asırların yorgunluğunu, kendisinde ölümün ve ihtişamın sırrını arayan şairlerle gidermeye çalışırdı.

"Ölümden korkuşun sembolü olan

Ölümden kurtuluşa yol arayan

Zehiri saklayan incir tatlılığında

Yılanı saklayan meyve sepetinde"

İşte böylesine manaların giydirildiği bir yapıydı Kızkulesi. En son el değiştirdiği günden beri sahiplerinin, kulağına fısıldadığı müjdelerle büyümekteydi.

"Her akşam sularda duyduğu Müslüman ninnisiyle

Kazır büyük konuşmasını ruhumuzun derinliklerine"

Demek ki bir ninni tadında algılardı ezanları, boğazın mavi sularında sükunetle uyuyan Kızkulesi.

Mihrimah Sultan ve Valide Sultan camilerinden karşılıklı okunan ezanlar, günün en yorgun saatlerinde huzura çağırır Üsküdar sakinlerini. Durup ezan sesine kulak vermemek mümkün değildir. Bir Kızkulesi yalnızlığına çekilip dinlemek gerek ezanları...

"Rabbim nedense

bu şehri, Üsküdar'ı

sevmeye başladım

çarşılardan geçerken

hüzünler yaşadımsa da

bir çocuğun

gözlerindeki parıltı

bir tebessüm bir selam

çok şey kattı hayatıma

bu ezanlar şehri Üsküdar

bu buram buram tarih

aldı götürdü beni"

Ve bir de Çamlıca'sı vardır İstanbul'un. Ufukları kollar dört bir taraftan. Yedi tepeli şehrin mütevazı bir yeridir burası. Günlerini Süleymaniye'nin aşkıyla, Ayasofya'nın hüznüyle geçirir. Bakışlarında gri tonlu bir aşk belirir Süleymaniye'yi her seyre dalışında. Tevazu kanatlarına sarınmış ihtişamın güzelliğini gördüğü günlere dalıp gittikçe kan ağlar içi, şimdilerde Ayasofya'nın rengi gibi...

Hele Beyoğlu... Oldum olası hiç hazzetmemiştir ondan. Son devrin isyan türküleri oradan yayılmıştır dalga dalga tüm yurda. Beyoğlu işveli bir sevgili olduktan sonra öksüz kalmıştır Fatih.

Ve Eyüp... O, bağrındaki misafirle birlikte anıldığı günden beri, bir dua kapısı ve bir gözyaşı kurnası olmuştur. Arınır insanlar dualarla ve gözyaşlarıyla... "Taksimdeki günaha Eyüp'te büyük tövbe..." edilir.

Şehrin, güzel bir komutanla el değiştireceğini müjdeleyen Sevgiliden geriye kalan mukaddes emanetler ve o emanetlerin taşıdığı hatıralar barınır Topkapı Sarayında.

Bir hırka... Dünya nimetlerinden arta kalan...

Bir kılıç... Açılır kapılar sonsuzluğun eşiğine onunla...

Ve sakalından birkaç mübarek tel... Yüzünün nurudur beyaz teller... Ve vefanın resmi düşer her bir tele...

Çınarların gölgesinde çıkılan seferlerden, şehre zaferlerle dönülür ay ışığında... En yalın haliyle mahzenlere serilir yataklar, zafer sarhoşluğundan uzak...

Şimdi çınarlar yorgun... Gölgesinde yeni bir zafer şarkısının besteleneceği günü bekliyor. Yapraklarının arasından sızarken ay ışığı, duyulsun istiyor hıçkırıklar...

***

"Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar;

Onu İstanbul diye toprağa kondurmuşlar.

İçimde tüten bir şey; hava, renk, eda, iklim;

O benim, zaman, mekan aşıp geçmiş sevgilim.

Çiçeği altın yaldız, suyu telli pulludur;

Ay ve güneş ezelden iki İstanbulludur.

Denizle toprak, yalnız onda ermiş visale

Ve kavuşmuş rüyalar, onda, onda misale."

...

Hayallerinin yorgunuyum derken işte bunlardan dolayıydı...

Ve bir de yaşama senin kıyılarından yürürken kumda bıraktığım izler... Sularına yazdığım köpük tadında sevgiler... Candan öte bildiğim ve yüreğimin bir yarısında yaşayan dostlar, dostlarım... Bunlar hep senin armağanındı bana.

Seni yıllar önce arkamda bırakıp giderken, gözlerim denizin mavi sularına bıraktığım anıları arıyordu. Gidişim, sana olan özlemlerimi besliyordu usul usul... Eyüp Sultan sabahlarını özleyecektim, orada topluca yapılan duaları... Yalnızlığın kuytu köşesine çekilen Yuşa Tepesinden ebediyete uzanan yolu bulmaya çalışacaktım yeniden... Ayasofya'da Fatih'in hutbesini dinleyecektim emanete sahip çıkmaya dair... Ruhumun üşümüşlüğünü Nebiler Sultanın hırkasına sarınarak gidermeye çalışacaktım...

Boğazın serin sularında işte ey sevgili, işte ey İstanbul, kendim olacaktım yeniden. Şairlerin dediği gibi, İstanbul diye toprağa kondurulan yanımı bulacaktım, bilyelerini kaybeden bir çocuk heyecanıyla...

"Şimdi bir gemide olmak geçer içimden

Yağmurda yıkanan Üsküdar'a karşı

Anadolu'nun kaderine tükenen aşkıma

Bir gemide olmak can verebilir sanki"

YAŞANMADAN BİLİNMEZ Kİ...

Değerdi kızgın bir yaz rüzgârı,
Geçti... Soğudu tende veda,
Söyledik: "Ben ol da bil aşkları"
Yüzümüzde o ince meltem ve dağ..."
Can Bahadır Yüce

Yılların hasretiyle kabaran heyecan fırtınası, kalbini durduracak gibi oluyordu...

Bütün bir ömrünü kaplayan hasret, nihayet sona erecekti. Şimdi hayallerine bir adım daha yakındı. İçinde bir kor gibi yanan Kâbe sevgisi, vuslat heyecanıyla daha bir artıyordu. Hacca din görevlisi olarak gidebilmek için, diyanet işleri başkanlığının açtığı sınavlara iki defa girmiş, başarılı olamamıştı. Ama üçüncüsünde başarmıştı. Sınavlara hazırlanırken kutsal beldeleri görme heyecanı, çalışmalarına kamçı olmuştu. Yorulduğunu hissettiği zamanlarda oraları hayal ediyor, tazelenen umutlarla tekrar çalışmaya başlıyordu.

Ve şimdi çalışmasının semeresini almıştı. Hacca din görevlisi olarak gidebilecekti. Beş imam arkadaş kafa kafaya verip gönüllerini de işin içine katarak sınavlara hazırlanmış ve sonunda hepsi de başarılı olmuştu.

Uykular tatlı rüyalarla bölünür olmuştu. Gönül sahillerine en sessiz dokunuşlarla misafir olan duygular, bölüveriyordu gecenin bir güzel teheccüt vaktinde uykuları.

Eşinin yanı sıra çocukları da kendisindeki heyecanın etkisi altındaydı. Onlar da kutsal beldelere gideceği günü iple çeken babaları gibi heyecan içindeydiler.

Günler öncesinden aralıklarla yağmaya başlayan yağmur dinmişti. Yağmur sularıyla yıkanan şehrin caddeleri de hacı adaylarını yolcu etmenin telâşındaydı. Bayramlık elbiselerini giymenin heyecanıyla sağa sola gülücükler dağıtan çocuklar gibi, kaldırımlar da âdeta gülücükler saçıyordu gönül yolcularına. Güneş, her günkünden daha bir parlaktı. Aydınlık yüreklerin ışıltısından o da nasiplenmişti sanki...

Otobüslerin hareket edeceği meydan hacı adaylarını uğurlamak için gelenlerle birlikte küçük bir mahşer yeri gibi olmuştu. Gönüller, vuslat heyecanıyla ayrılık acısını bir arada yaşıyordu. Gurbet duygusuna kavuşmanın özlemi ekiliyordu karış karış.

Okunan ilahiler, Peygamber sevgisiyle, Kâbe hasretiyle yanan yüreklere aşk ateşi üfleyen bir ney oluyordu âdeta.

"Araya araya bulsam izini

İzinin tozuna sürsem yüzümü

Hak nasip eylese görsem yüzünü

Ya Muhammed canım arzular Seni"

dedikçe yanık sesli hafızlar, gözyaşları bulut bulut olan gözlerden dökülüyordu.

***

Bütün dostlarıyla tek tek vedalaştı. Onlardan helâllik diledi. Garip bir hastalığın pençesine düşmüş olan küçük oğlunu kucağına alıp öperken onun: "Baba niye ağlıyorsun? Babalar ağlamaz ki!.." deyişi gözyaşlarını iyice harekete geçirdi. Ağlayan sadece kendisi değildi. Etrafındaki herkes gözyaşlarına teslim olmuştu.

Yıllardır hiçbir zaman kendisinden ayrı kalmaya dayanamadığı vefalı hanımına orada ancak "Allah'a ısmarladık..." diyebilmişti.

Ayrılık anındaki bu uzaklık, hicabın en tatlı ahengini taşıyordu...

Ve bu ayrılık, ezelî ve ebedî Sevgilinin vuslatına uzanıyordu.

İki buçuk saat süren yolculuktan sonra uçak, Cidde havaalanına indi. Cidde'den de otobüslerle Mekke'ye kalacakları otele varmışlardı. Hacı adayları, yol yorgunluğunu atmak için ikindi vaktine kadar istirahata çekildi.

Ve Mekke semalarında duydukları ilk ezan, ikindi ezanıydı.

İpek yumuşaklığındaki bu sesin, gönlüne huzur akıttığını hissetti. Duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. Bir an önce arzdan arşa kadar tavaf edilen Kâbe'ye varmak için can atıyordu. Bir taraftan, sorumlu olduğu hacı adaylarına bir şeyler anlatmaya çalışıyor, bir taraftan da içindeki duyguları zaptediyordu.

Etrafındaki insan seline baktıkça bütün kainatın oraya aktığını düşündü. Ayaklar, bedenlerine isyan edercesine hızlı hızlı adımlıyordu yolları...

Vuslat heyecanına bürünmüş duygularla geçen yürüyüşten sonra Kâbe'ye varmışlardı.

Bütün bir ömrünü saran vuslat ateşi, Kâbe'yi seyre dalmanın lezzetiyle biraz olsun diniyor gibiydi. Mümkün olsaydı zamanı, mekanı ve gözyaşını, sevinç hıçkırıklarını dondurmak isterdi. Ebediyete kadar bu ânı bütün ihtişamıyla seyretmek isterdi.

Saniyelere isyan etmek mümkün olsaydı, en derin haykırışlarla isyan eder ve sustururdu zamanı. Olmadı...

Gözyaşlarıyla abdest almıştı sanki... Kurban kanından önce, kanlı gözlerinden gözyaşları akıtmıştı ılık ılık...

Kendine geldiğinde, dilinde duaların dolaştığını fark etti. Dua ediyor, tövbelerle yöneliyordu Gönül Sultanına. Geçmişine ağıtlar yakıyor, geleceğine ümitler besliyordu.

İslâm âleminin asırlık dertleri için onun da gökler ötesine yollanmış duaları olsun, istiyordu. Onuru kırılmış, izzeti ayaklar altına alınmış İslâm âlemi için dualar ediyordu.

Ve küçük oğlu geldi aklına... Doktorların henüz teşhis koyamadıkları hastalığı, evlerinin bütün huzurunu götürmüştü. Sabra sarınarak dayanmışlardı yavrularının hastalığına. Oğlu için de dualar etmeye başladı. İmkânı olsaydı eşiyle oğlunu da getirecekti duaların kabule çok yakın olduğu bu kutsal beldelere. Ama olmadı... Suyunun, toprağının, havasının şifa olduğuna inandıkları bu temiz beldede, elleriyle birlikte yüreğini açıp oğlu için de dua etti.

Günler, ruha huzur veren ibadetlerle dolu dolu geçiyordu...

Ziyaret edilen yerlerde buram buram Peygamber kokusu duyuluyordu. Arafat'ta ashabına veda hutbesiyle "Elveda..." diyen Nebiler Sultanı, acaba kendilerine bir "Hoş geldiniz..." hutbesi okur muydu? Bütün hassas ruhların beklentisi aynıydı. Asırlar öncesinin o buruk vedasına inat, şimdi asırların hüznüyle yüreği buruklara hoş geldiniz der miydi? Kim bilir, belki de diyordu.

Mekke topraklarına ayak basalı on beş gün olmuştu; ama ne gariptir ki kendisi hâlâ hiç uyuyamamıştı. Gözkapakları, Sevgilinin beldesinde uykuyu kendine yasak etmiş gibiydi. Uykusuzluktan iyice kan çanağına dönen gözlerinin ne halde olduğunun farkında değildi.

Bir an boş durmuyordu. Hacıların hizmetine koşuyor, geri kalan zamanlarda da kendini ibadete veriyordu.

Arkadaşlarının, uyuması için yaptıkları ikazları dikkate almıyor; onlara: "Ben ömrümde bir defa hacca gelmişim, hiç uyur muyum!" diyordu. Buradaki kıymetli zamanlarını uyumakla geçiremeyeceğini söylüyordu.

Arkadaşlarının artarak devam eden aşırı ısrarları neticesinde doktora gözükmeye karar verdi. Doktorun verdiği uyku hapı da uyumasını sağlayamadı.

"En ağır uyku haplarını verdiğim hâlde uyutamadık. Burada daha fazla kalması sağlığı açısından tehlikeli olabilir." diyen doktor, yurda dönmesi için rapor yazdı.

Doktorun verdiği kararı kabullenmek istemiyordu. Birkaç gün daha dayanabileceğini söyleyip doktoru ikna etmeye çalışıyordu. Zamansız nasıl ayrılırdı ki buralardan! Mümkün olsa, ömrünün sonuna kadar buralarda yaşamayı isterdi.

Ayrılmak istemediği bu cennet beldeden, şimdi zorunlu olarak ayrılacaktı. Yüreğine oturan çaresizlikle hıçkırıklara boğuldu. Bir taraftan da ağlamanın ayrılığa engel olamayacağını kabullenmeye başladı.

Arkadaşlarıyla gözyaşları içinde vedalaştı...

Tek tesellisi, gönül toprağına bir tohum gibi düşen Kâbe'nin sevgisiydi. Hasretine yenik düştüğü zamanlarda gönlüne yönelecek, orada filizlenen sevgiyi seyre dalacaktı.

***

Evine döndüğünde hâlâ Mekke'nin hayali vardı gözlerinde. Döndükten sonra üç gün yine uyuyamadı. O mübarek beldelerin etkisi iyice kazınmıştı ruhuna. Her an oralardaymışçasına yaşıyordu.

Üç günün sonunda, gördüğü tedavinin de etkisiyle uyumaya başladı. Fakat yine gecenin bir vaktinde kalkıp Kâbe'yi tavafa gitmek için hazırlık yaparken buluyordu kendini.

Namaza durduğunda Kâbe bütün ihtişamıyla gözlerinin önüne geliyordu.

Hanımı, çok konuşkan olan hocanın, şimdilerde bir sessizliğe büründüğünü gördükçe içten içe hüzünleniyordu. Yine kendisiyle latifeleşen, sevgisini yansıtan güzel sözler söyleyen hâliyle görmek istiyordu eşini. Fakat hayat arkadaşının yeni bir aşka tutulduğunun farkında değildi. Kâbe'nin aşkı bütün ruhunu sarmıştı. Leyla'dan başkasını görmeyen Mecnun gibi o da Kâbe'den başka bir şey görmüyordu.

Her ortamda o güzel beldenin hatıralarını paylaşıyordu etrafındakilerle. Tıpkı Mecnun gibi... "Ne oluyor bu insanlara ki, Leyla varken başka şeylerden bahsediyorlar!"

Ona da öyle geliyordu. Mevla varken, Onun evi Beytullah varken dünya nimetlerinin lafı mı olur!

Beytullah'ı anan dudaklarını yalıyordu...

Ve bazen de tarif edilmez bir suskunluğa bürünüyordu. Böyle zamanlarda mukaddes beldelerin anlatılmasını isteyenlere, "Nasıl anlatayım ki!.. Bu öylesine bir güzellik, öylesine büyüleyici bir aşk ki, gidip görmek, bizzat yaşamak lazım." diyordu.

Mevlânâ'nın, kendisinden aşkın tarifini isteyenlere, "Ben ol da bil..." dediği gibi diyordu. "Gidip görün, yaşayın. Yaşanmadan bilinmez..." diyordu.

...

Evet, doğru söylüyordu. Yaşanmadan bilinmez ki...

ÇOCUK VE YILDIZ

Gönül semalarında, göz kırpan yıldızlar gibi gülüşleriyle anne babalarının yüreklerini aydınlatan çocuklara...

Adam geceyi seviyordu...

Gün batımında ortaya çıkan yıldızları ve kimi sönük kimi parlak olan bu yıldızlara efendilik eden dolunayı seyrederken içinde, tarifinden aciz kaldığı bir huzurun demlendiğini hissediyordu.

Televizyon seyretmekten pek hoşlanmazdı. Evin geniş balkonuna çıkar, dağlardan çamların serinliğini ve ruhu okşayan kokusunu getiren rüzgârda rahatlamaya çalışırdı.

Merak dolu sorularını yeni yeni sormaya başlayan oğluyla çocukça bir duyarlılıkla anlaşırdı. Oğlunun gerçeklerden esinlenerek hayalleştirdiği olaylara ortak olurdu. Gülerdi anlattıklarına. Konuşmasını destekleyici birkaç kelime söyler, tekrar oğlunun bütün heyecanıyla anlatmaya devam ettiği hikâyeleri dinlerdi. Kedilerin, köpeklerin dünyasından sevimli ayıcıklara uzanır; kuzuların meleyişinden, annelerinden masal dinleyen ceylanların ütopyalarına misafir olurdu.

Adam bir şiir gibi görürdü oğlunun varlığını... Yaşandıkça yazılan bir şiir... Tüm çocuklar, hayatın en güzel şiiriydi onun gözünde.

Yine balkonda sırt üstü uzanmış, gökteki yıldızları sayıyorlardı oğluyla birlikte. Aklından, oğluna idrakinin çok üstünde bir soru sormak geçti. Oğlunun vereceği cevabı merak ediyordu doğrusu.

"Yavrucuğum, gökteki bu yıldızlar ışıklarını nereden alıyorlar?" diye soruverdi üç buçuk yaşındaki oğluna. Sorduktan sonra da alacağı cevabın keyfiyle hafifçe gülümsedi.

Çocuk, gülerek: "Ben nereden bileyim!" diye karşılık verdi babasına. İkisi birden daha yüksek sesle gülüştüler verilen cevaba.

Adam sadece meraktan sormuştu... Aldığı cevap da onu fazlasıyla güldürmüştü.

Nereden aklına gelmişti oğluna böyle soru sormak? Şuur altına yerleşen çocuk ve yıldız hatıralarının etkisinden olsa gerekti.

Bir gün iş için geldiği şehrin terminalinde, eve dönmek için otobüs bekliyordu kendini uğurlamaya gelen arkadaşlarıyla birlikte. İki ayakkabı boyacısı çocuk gelmişti yanlarına. Ayakkabıları boyuyorlardı. Abi, dedi içlerinden esmer ve biraz uzunca olanı, "Şu yıldızlara kaç günde gidilir?" Belli ki bu konuyu aralarında önceden uzun uzadıya tartışmışlardı. "Ben iki ayda gidilir diyorum, bu arkadaşım ise on günde gidilir diyor."

Boyacı çocukların aralarında ciddî ciddî tartıştıkları yıldızlara gitme meselesine epeyce gülmüşlerdi. Alaya alma gülüşü değildi bu gülüş. Çocukların dünyasına misafir olmaktan kaynaklanan bir gülüştü. Hayatın hay huyunda bile kendi dünyalarından aldıkları ışıkla yaşama tutunabiliyorlardı çocuklar. Boyalı elleriyle eve sadece ekmek götürmüyorlardı. Aralarında paylaştıkları hayallerini de taşıyorlardı soluk yüzlerinde.

Kendisini yolcu etmeye gelen arkadaşı, bir başka çocuk ve yıldız hikâyesi anlatmıştı.

Bir köy akşamında, karşıki dağın hemen üstündeki yıldızların ışıltısına gönlünü kaptıran çocuk, babasına: "Baba, seninle şu dağın tepesine çıkıp orada yıldız toplayalım mı?" demiş.

Hafızasına bu yıldız ve çocuk hatıraları yer etmişti... İşte bu hatıraların etkisiyle, günden güne büyüyen ve konuşmalarına sıra dışı anlamlar yükleyen oğluna soruvermişti yıldızları.

Adam yine bir gün kitap okuyordu. Bir çay molası verdi. Çayını her zamanki gibi balkonda içecekti. Evin içinde akşama kadar koşturmaktan yorulan oğlu, artık kullanmadığı beşiğinin minderinde uyukluyordu. Adam uykuyla uyanıklık arasındaki oğlunun yanağından öptü ve fısıltılı ama sıcak bir tonda, "Seni çok seviyorum, biliyor musun!" dedi. Çocuk, mahmurlaşan gözlerini açtı. Yüzüne huzurun rengi yayıldı. Sevildiğini duymaktan memnun olduğu hemen belli oluyordu.

Üç buçuk yaşındaydı ve sevgiye dair sözlerle filizleniyordu tebessümleri.

Ve adam yine cevabını merak ederek sordu oğluna: "Söyle bakalım sen beni ne kadar seviyorsun?"

Eskiden "Üç tane seviyorum!" derdi. Çünkü oğlunun en çok sevdiği rakam üçtü. Oğlu için saat hep üçtür. Salıncağa üç defa daha binilir. Çizgi film üç defa seyredilir...

Çocuk cevap verdi babasına...

"Seni yıldızlar kadar çok seviyorum babacığım!"

Adamın hiç beklemediği bir cevaptı bu. Güldü, bir yandan da duygulandı. Oğlunun gözlerinden öptü. Bu sevinci hanımıyla paylaşmak için onu da yanına çağırdı. "Annesi bak, oğlum beni yıldızlar kadar çok seviyormuş..." dedi çocuklaşan sevinciyle.

Nerden aklına gelmişti böyle bir cevap?..

Bazı geceler, oğluyla birlikte yıldızları saymaya kalkarlardı da bitiremezlerdi... Demek oğlu kendisini sayısı bilinmeyen yıldızlar kadar çok seviyordu.

Çocukların yıldızları niye bu kadar çok sevdiklerine mantıklı bir izah getiremedi. Ama bildiği bir şey vardı ki; yıldızlar gökyüzünün, çocuklar ise gökler enginliğinde yüreklerin ışıltısıydı.

Adam, elini oğlunun gece karası saçlarına uzattı, bütün sevgisini parmaklarına akıtarak onları uzun uzun okşadı...

Yıldızlar... Onlar da uyanıktı, başı okşanan çocuk gibi...

GÜL SAĞANAĞI GİBİ

Yeni geldiğim bu şehirde, en çok da çalıştığım yeri sevdim. Binanın beşinci katında kuzeye bakan bir odam var. Buradan şehri kuşbakışı seyrediyorum. Ve Ahır Dağının güven veren heybetinde, sırtımı bir dağa yaslamış olmanın huzurunu duyuyorum. Bir çınara ve bir sevgiliye yaslanır gibi...

İçinde birkaç çiçeğin ve kitaplığın bulunduğu bu odayı, bazen yaşadıklarımı ve düşlerimi yazmak için kullanıyorum. Çoğu zaman da kitapların enginliğinde kaybolmak için... Kitap okumanın pek de fazla aranacak bir ortamı olduğunu sanmıyorum. Ama yazı dediğimiz yürek sızısı öyle her yerde tutmaz adamı. Tutsa da gönlünce yazamaz insan...

Önceleri yadırgar gibi oldum yeni odamı. Acaba burada yazının o güzelim büyüsüne bürünebilecek miyim diye tedirginlik yaşadım. Boşunaymış kaygılarım... Abdülhak Hamit'in şiir yazabilmek için tasvir ettiği tabiatın bir benzerinin benim çalışma odamdan da görülebileceğini fark etmek, yeni kapılar araladı kalemime.

Masamın başında yazmaya başladığım ve sonrasında da yazının kesintiye uğradığı anlarda bırakıveririm kâğıdı kalemi. Şehri seyre dalarım. Korna sesleri, telâşlı insanların gürültüsü, şehadet parmağı gibi göğe doğru yükselen minareler... Hepsinden ayrı ayrı manalar çıkarırım.

Ve hele başı, göğün mavisine değen Ahır Dağı... İçimde bu dağa karşı nedenini bilemediğim apayrı bir sıcaklık vardı. Şimdilerde yeni yeni anlıyor gibiyim. Öyle ya, "Dağlar zemine direk kılındı." Yeryüzüne gü-

ven veren dağ, elbette benim de ruhuma güven vermeliydi.

Arada geçen zamanın farkına varmadan dinlendiğimi hissederim. Gözlerimden gönlüme yansıyan görüntülerin, içimi aydınlattığını düşünerek yeniden kaleme sarılırım.

İlham denilen sihirli muamma kapımı çaldığında ellerime isyan etmek isterim, ruhuma ayak uyduramadıkları için. Her ne kadar hızlı yazsam da gönül kâsemden dökülenlerin, yavaşlığımdan dolayı, bazen ziyan olacağını düşünürüm. İçimdeki perinin, kulağıma fısıldadıklarının kaybolmasından korkarım. Ondan olsa gerek yazımın çirkinliği. Nasıl güzel yazayım ki, aralanan perdenin kapanma ihtimali beni ürkütürken!..

Yeni solukla yeni paragraflara içirilmiş fikirlerimi paylaşırım sayfalarla. Yazarken okuyucuyu hiç düşünmem. Öyle bir kaygıdan uzak durmaya çalışırım. Beklentileri göz önünde tutarsam, sonra ilham perileri bana alınmaz mı! Okuyucu zaten benim ortağım değil mi ki! Onlar, "yazılarımın suç ortağı!" Hatasıyla sevabıyla... Okudukları her yazıyla birlikte yeniden yaşarlar benzer duyguları farklı tonda...

Okurum ne düşünüyor diye aklımdan geçirdiğimde, içimde hafif bir titremenin ve biraz da terlemenin beni etkisi altına aldığını fark ederim.

Yazmak cesaret ister... Yazdıklarını paylaşmaktan korkanlar, yer altında bir bilinmeze terk edilen madenler gibidir. Yazmak eğer bilinmekse, bilinmek cesaret ister...

Ahmet Haşim, yalnızlığın büyüsünde büyütmüş şiirini. Gündüzden geceye hicret eden bir şair... Güneşin gün yüzüne çıkardığı gerçeklerden uzaklaşıp, gecenin siyah tül perdesine sarınmış fark edilmekten korkarak.

Ben gündüzün aydınlığında ve gecenin esrar dolu karanlığında yazılanların farklı olduğuna inanırım. Hâl vardır, "günlük güneşlik" duygular taşır ve hâl vardır, gecenin mavi karanlığında ebediyete uzanan duyguların harmanıdır...

Yalnız Haşim değil, Tevfik Fikret de Âşiyan'da kendi fildişi kulesinden bakar yaşama. Biraz kırılgan, biraz umutsuz ve biraz da isyankar...

Montaigne, o da uzaktır toplumdan... Şatosunda günlerini okuyarak ve yazarak geçirir. Geçim kaygısı yoktur...

Çalışma odamı onların fildişi kulelerine benzetmek istemiyorum. Odamın penceresinden seyrettiğim manzara beni umuda, aşka ve sevdaya çağırıyor. Dağ güven veriyor bana. El ele tutuşup giden insanların yüzlerindeki tebessümü gördükçe, onlara dualar ediyorum mutlulukları ebedi olsun diye... Dışarıdan çocukların cıvıl cıvıl gelen sesleri kuş seslerinden baskın çıktıkça, ruhumda yarınlar adına ümitler beliriyor.

Ve şehrin şehadet parmağı minarelerden okunan ezanlar... Şehrin dört bir tarafından gelen ezan sesleri, ruhuma dalga dalga yayılıyor. Bir dalga bitmeden bir diğer dalga... Ah, o ne güzel lezzet!.. Tıpkı gül sağanağı gibi dalga dalga, yaprak yaprak... İlham perilerinin kapımı çaldığında yaşadığım heyecanı, ezanların ruhumda bıraktığı izlere çok benzetirim.

Yazıya dair duygular sardığında tüm benliğimi, gül sağanağına tutulmuş gibi olurum, sessiz ve derinden...

Sahi böyle bir odada, böyle bir pencereden bakarak nasıl yazmaz insan!..

Herhalde aynı manzarayı seyredip de onun güzelliğini fark edemeyenler, düşlerini süremezler kaleme... Oysa güzellikleri göremedikçe, hayat kanaviçesine hangi sevda nakışını dokuyacağız ki!..

Şimdilik kitaplarla beslenmiş, hayatın fırtınalı denizinde onların limanında dinlenmiş olarak çıkacağım odamdan. Ve biraz da karalama kağıtlarına akıttığım duygularımın rahatlamışlığıyla...

Hayatın katı prensiplerine, kitapları kuşanmış olarak dönüyorum. Dostlarımın yanına, yüreğini kanatırcasına kaleminden şiirine buruk sevdalar damlatan şairlerden arta kalan hüzünlerle dönüyorum bugün.

Ve o hüzünden, hayata güzel bakabilmenin mutluluğunu sağıyorum. Zarif insan Cahit Zarifoğlu gibi diyorum ben de:

"Gülerek karşılayın

Gülle karşılayın eşlerinizi

Çocukları sevin

Dünya

Ölümlü dünyadır"

***

Yazılarıma ilham olan şehir hangi şehir mi? Ne fark eder ki! Yeter ki insan, etrafına yüreğinin ışıltısıyla bakabilsin. İlkin gönül şehirleri imar edilmeli...Sonrasında zaten "güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alır."

Ve bakmışsınız ki, gül sağanağıyla uyanmışsınız bir bahar sabahında güneşten önce...

VE ÜÇ NOKTA...

Söylenememiş sözler, yarım kalan cümleler, devam eden örnekler üç noktayla ifade edilmeye çalışılır...

Ve ben de söyleyemediklerimin anısına, tercüman olamadığım duygulara, yazmak isteyip de gönlümün kifayetsiz kaldıklarının hatırasına koyuyorum üç noktayı...

Üç noktayı okuyucum yorumlasın istiyorum yeniden. Bir sınır koymadan, özgürlüğün kıyısında dolaşarak... Bazen kıyıyı hırçınca döven dalgalar gibi ve bazen bir uçurum keskinliğinde... Kimi zaman göğün mavisinde özgürlüğe kanat çırpan üveyikler gibi kanat çırparak... Kimi zaman bir gülün kıvrımlarında aşkı kollayarak... Ama hep sonsuzluğu ve sonsuz olanı soluyarak...

Hayat şiirini üç noktayla bitiriyoruz ölümle birlikte...

Geride bırakılanlar, hatasıyla sevabıyla dolduruyor o üç noktanın içini.

Bazen o üç nokta bir hayal olur... İnsan, yazamadıkları gibi yaşayamadıklarını da hayal ırmağına bırakır. Hayallerden beslenir üç noktanın biri.

Bazen bir umut olur üç noktanın biri... Umuda sarındıkça insan karlı dağ başında en tatlı sıcaklığı hisseder. Ve çöl kumlarında kar beyazı bir serinliği duyar iliklerinde, umudun gölgesinde.

Ve bazen de bir düş olur üç noktanın biri... Ulaşılamayan sevdalar, gönül sultanı sevgililer misafir olur gecenin en güzel vaktinde. Bir tek noktanın konduğu

zamana sığar, gönlü gül bahçesine çeviren düşler. Yârin yüzünde gül âhengiyle belirince sevgiler, ne gam!.. Suskulara bürünür insan...

Meydan üç noktanındır artık...